

'Οσ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας 'ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ *

Ἡ Πρόσωπιοφορὸς

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Εἶναι γνωστὸν πόσον ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον νὰ συνεχίσωσι τὴν θεϊαν τοῦ ἀποστόλου, κατεφέρθη ἀμείλιτος καὶ αὐστηρά κατὰ τοῦ σκανδάλου καὶ κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἰσάγουσιν αὐτό. Πολλὰς τόσον εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅσον καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Γραφήν, εὐρίσκομεν φράσεις πολὺ χαρακτηριστικὰς κατὰ τοῦ σκανδάλου, ἀφθονοῦσι δὲ τὰ σχετικά παραδείγματα καὶ αἱ παραβολαί.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, περὶ εἰδωλοθύτων ὀμιλῶν, καίτοι παραδέχεται ὅτι οὐδὲν τὸ ἀντιβαῖνον εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἐντάττει κατὰ τὴν βρῶσιν τῶν εἰδωλοθύτων, ἀφοῦ οὐδὲ εἰδωλα παραδεχόμεθα, ἐν τούτοις δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ συστήσῃ τελείαν ἀποχὴν τοιοῦτου βρώματος, ἵνα μὴ σκανδαλίση τὸν «ἀδελφόν», ὅστις εἶναι δυνατόν νὰ παρεξηγήσῃ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν καὶ νὰ κλονισθῇ ἐν τῇ πίστει. Αὐτὸ ἐπιλέγει : «Οὐ μὴ φάγω κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω».

Θὰ μοι ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐμμείνω εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἐπὶ πλέον δὲ νὰ ἐπεκταθῶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ σκάνδαλον νομίζω, ἄλλως τε, ὅτι τοῦτο εἶναι ἐν θέμα κοινωνικόν, ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον.

Ἐν πρώτοις τὸ σκάνδαλον διὰ νὰ εἶναι πραγματικῶς τοιοῦτον καὶ διὰ νὰ φέρῃ ὅλην τὴν βαρεῖαν καὶ ὀλεθρίαν αὐτοῦ ἐπίδρασιν, πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ πρόσωπα ἀνήκοντα ἢ δῆθεν ἀνήκοντα εἰς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις ἢ εἰς τὰς κατὰ συνθήρην τοῦλάχιστον οὕτως ὀνομαζόμενας. Τὸν κλῆρον, αἵφνης, τοὺς ἐπιστήμονας, τοὺς λογάδας καὶ τὰ λοιπὰ ἐπίλεκτα καὶ ὀπωσδήποτε ἀνεπτυγμένα στρώματα τῆς κοινωνίας.

Τὰ ἄτομα ταῦτα πρέπει νὰ συναισθανθῶσιν, ὅτι ὁ βίος τῶν δὲν τοῖς ἀνήκει καὶ ὅτι ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἀρέσκονται νὰ κατέχωσι, τοῖς ἐπιβάλλει καὶ μερικὰ καθήκοντα πολὺ-πολὺ σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν συνείδησιν τῶν ἄλλων.

Τὰ πρόσωπα λοιπὸν ταῦτα, ὡς ἀνήκοντα πλειότερον εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἐπειδὴ αἱ πράξεις τῶν καὶ τὰ διαβήματά τῶν ἀμέσως καθίστανται τύπος καὶ ὑπογραμμὸς πρὸς μίμησιν, δι' αὐτό, δι' ἕκαστον αὐτῶν παράπτωμα, δι' ἕκαστην πλάνην, τὴν ὁποίαν δέχονται, ἀναπτύσσουσι καὶ ἐφαρμόζουσιν ἐν τῷ βίῳ τῶν, εἶναι υπεύθυνοι ὄχι μόνον δι' αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σφάλμα τῶν, ὄχι μόνον δι' αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν ἀξιόμιμτον διαγωγὴν τῶν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον καὶ διὰ τὸ σκάνδαλον, τὸ ἑποῖον εἰσάγουσι καὶ τὸ ὁποῖον σήμερον μὲν θὰ δώσῃ τὸ πρῶτον πλήγμα, μεθαύριον δὲ καὶ τὸ ἔσχατον πρὸς κατάρρευσιν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν πεποιθήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀγναὶ εἰσὶ ἀναστηλοῦνται εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ τοιοῦτοι εἰσαγωγεῖς τῶν σκανδάλων εἶναι περισσύτερον καὶ τῶν ἐμπρηστῶν καὶ τῶν λοιπῶν κακοῦργων ἔνοχοι, καθ' ὅσον ὁ μὲν ἐμπρηστὴς τῆς οἰκίας του καὶ ὁ ἄλλος κακοῦργος δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν γείτονα του πολλὴν μὲν ἴσως χρηματικὴν καὶ ὕλην ζημίαν, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἀφαιρετὸν πνευματικὴν διαστρέβλωσιν καὶ ἠθικὴν πώρωσιν, ἧτις εἶναι ζημία ἀνεκτίμητος καὶ σχεδὸν πάντοτε ἀνεπανάρθωτος.

Δὲν πρόκειται βεβαίως διὰ τὸ σκάνδαλον τῆς κρεοφαγίας, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος. Οἱ αἰῶνες ἀφῆρσαν εὐτυχῶς μερικὰς παρομοίας προλήψεις. Ἄλλὰ περὶ τῶν λοιπῶν σκανδάλων, τὰ ὁποῖα οὐχὶ πλέον τὸν στόμαχον καὶ τὸ δόγμα, ἀλλ' αὐτὴν τὴν βίαν τῆς ἠθικῆς, τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀφορῶσι.

Μὲ ἐννοοῦν ὑλοϊκέτω ὅλοι, ἀν δὲ ἔχωσι τὴν καλὴν διαθέσιν καὶ προχωρήσωσιν ὀλίγον εἰς τὰς σκέψεις ταύτας καὶ τὰς ἐρεῖνας, θὰ ἴδωσι πῶς ἀγρίως καὶ ἀνεπανορθῶτως φέρονται αἱ ὑγιέστεραι τάξεις τῆς κοινωνίας μας, σκανδαλιζόμεναι ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἢ καταχρηστικῶς ἀνωτέρων.

Ἐπιταλοῦμαι τὴν φιλογένειαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τῶν τάξεων τούτων· αὐταί, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι θὰ ἐφορῶσιν πρὸ τῆς δηλητηρίασεως ἐνὸς μικροῦ σιρουθίου, πῶς δέχονται νὰ παίζωσι τὸ πρόσωπον αἰωνίου δηλητηριαστοῦ, οὐχὶ πλέον σιρουθίων καὶ ζωαρίων, ἀλλ' ἀτόμων καὶ ὁλοκλήρων κοινωνιῶν ;

Ἄς ρυθμίσωσι τὸν βίον τῶν καλλίτερον. Ἄς ἐννοήσωσιν οὐ εἶναι ὑπόλογοι δι' αὐτὸν ἀπέναντι τῶν αἰώνων καὶ ἀπέναντι τῶν συγχρόνων τῶν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐντὶ τῆς ἀναγραφῆς πάσης ἄλλης πολιτικῆς κινήσεως τῆς ἐβδομάδος, παραθέτομεν τὸ ὑπόμνημα, ὅπερ πρὸς τὸν Ἀνακτα καὶ τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν διεβίβασαν 73 Ἄγγλοι, ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀνωτάτην πολιτικὴν, ἐπιστημονικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Ἀλβιῶνος :

«Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν ἀνησυχιῶν, οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν συμπάθειάν μας πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

«Ὅταν οἱ ἡγέται τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ κατέλυσαν τὸν ζυγὸν τῆς δεσποτείας πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν καὶ προεκήρυξαν ὡς ἰδεώδεις αὐτῶν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν ὑπὲρ πάντων τῶν Ὀθωμανῶν πολιτῶν, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας, ἐχαιρετήσαμεν μετ' ἐλπίδων καὶ ἐμπιστοσύνης τὴν ἥρωικὴν ταύτην προσπάθειαν, ἧτις θὰ ἐξόψου τὸ καλὸν τῆς Τουρκίας ὄνομα πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς Εὐρώπης.

«Ἀλλὰ μετ' αὐξόντος φόβου παρακολουθοῦμεν τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἰδεώδους. Ἐνῶ περιχαρεῖς ἐπληροφωρούμεθα τὰς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας συντελουμένης προόδου, ἐξ ἄλλου εἶχομεν ἐνώπιόν μας : ἐκ τῶν ἐσχατιῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀθηνεικωτάτας εἰδήσεις περὶ ἀτιμωρῆτων ἐγκλημάτων καὶ ἐκδικισμῶν, διαπραττομένων κατὰ τοῦ Ἀρμενικοῦ λαοῦ καὶ καταπίσεως ἐξ ἴσου ὤμων, ὅσον καὶ αἱ χαρακτηρίζουσι τὸ παλαιὸν καθεστῶς. Τὰ ἐξ Ἀλβανίας παράπονα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ λαὸς, Μουσουλμάνοι καὶ Χριστιανοί, εἶνε, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν εὐφημότεραν ἔκφρασιν, τόσον δυσηρεστημένος, ὅσον καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως. Πολὺ χειρότερον ἢ τὴν μνημονευθεῖσαν σημειοῦμεν τὴν θέσιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι, μετὰ χαρᾶς ὑποδεχθέντες τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου πολιτεύματος, βλέπουν σήμερον, ὅτι ἀποσυνθῆκαί τοῦ βίου τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀπαιτοῦσι πολὺ μεγαλειότερα φροντίδας ἢ πρὶν καὶ ὅτι ἢ πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορὰ δὲν ἐδελτιώθη οὕτως, ὥστε νὰ εἶνε ἐξησφαλισμέναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἰδιοκτησία τῶν. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἡ ἐλευθερία τῆς γνώμης περιωρίσθη ἀνοικτειρμόνως διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, καθ' ὁλοκληρίαν ἀσυμμετρίως πρὸς τὸ Σύνταγμα.

«Ἡ ἱστορικὴ συμπάθεια τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν ἐν τῷ παρελθόντι, μετετράπη διὰ παρομοίων ἀτασθαλιῶν καὶ ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς εἶχε σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν, ὅτι οὐδεμία ἄλλη ἐλπίς βελτιώσεως διὰ τὴν κατάστασιν τῶν Ὀθωμανικῶν πληθυσμῶν ὑπῆρχεν, εἰμὴ ὁ βαθμιαίως διαμελισμὸς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ ἐπανάληψις τῶν τοιοῦτων ἀτασθαλιῶν, ἐὰν μὴ διακοπῶσιν αὐταί, θὰ μετατρέψῃ καὶ πάλιν, καὶ φοβοῦμεθα ὀριστικῶς πλέον, τὴν συμπάθειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Τουρκικὴ ἐπανάστασις ἐγένετο δεκτὴ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι συνέβη μὲ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ μὲ τὴν Τουρκικὴν Ἐπανάστασιν. Αἱ ἀπαρνήσεις τῶν ἀρχῶν τῆς θὰ καταπνίξουσιν τὰς μεγάλας ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐγέννησαν ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ βλέψεις τῆς.

«Δὲν ὀμιλοῦμεν ἐν πνεύματι φιλαυτίας. Ἠλπίζαμεν ὅτι τὸ μέγα παράδειγμα τῆς Τουρκίας θὰ ἐχρησίμευεν ὄχι μόνον διὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν τῶν ἰδίων αὐτῆς λαῶν, ἀλλὰ θὰ ἐνίσχυε καὶ τὰ ἡμέτερα ἰδεώδη. Δύναται νὰ περισώσῃ ἑαυτὴν διὰ τῶν προσπαθειῶν τῆς καὶ τὸν Ἀνατολικὸν πολιτισμὸν διὰ τοῦ παραδείγματός τῆς. Ἐχει ἀκόμη ἡ Τουρκία μοναδικὴν εὐκαιρίαν νὰ πείσῃ τὴν Δύσιν, ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀδίκως ἐκρίθησαν ὡς ἀνίκανοι διὰ συνταγματικὸν πολιτεύμα. Δυστυχῶς πρέπει νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι ἡ γνώμη αὕτη θὰ ἐπικυρωθῇ, ἐὰν ἡ μεγάλη δοκιμὴ τῆς συνταγματοποιήσεως τῆς Τουρκίας ἀποτύχῃ.

«Ἡ Τουρκία ἐν τῷ σημερινῷ αὐτῆς κατὰ τῆς Ἰταλίας ἀγωνίᾳ ἐκζητεῖ τὴν συμπάθειαν τῆς Εὐρώπης. Ἄλλ' ἡ συμπάθεια αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ, ἐνόσφ τοιαῦται σοβαραὶ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς οἰκῷ ἀνωμαλίαι παραμένουσιν ἀτιμωρητοί. Οὐχ ἦτιον διατυποῦμεν τὴν ζωηροτάτην ἡμῶν ἐλπίδα, ὅτι τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη τοῦ Συντάγματος, τοῦ ἀνακηρυχθέντος τὸν Ἰούλιον τοῦ 1908, δὲν θὰ μεταβληθῶσιν».

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

▣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ▣

ΠΡΟ ΤΩΝ ΚΑΛΠΩΝ

Ἡ παροῦσα στήλη δὲν εἶναι ἡ πολιτικὴ στήλη τῆς Ἐπιθεωρήσεώς μας. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κάτωθεν τοῦ τίτλου, τὸν ὁποῖον ἐθέσαμεν, δὲν θὰ ἐπιδιώξωμεν ν' ἀναπτύξωμεν ἐκλογικὰ προγράμματα ἢ νὰ ὑποστηρίξωμεν ὠρισμένα τινὰ πρόσωπα.

Θ' ἀρκεσθῶμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν μερικὰς ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι, διότι ἔχουσι λεχθῆ πολλὰκις, δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσιν ἅπαξ ἔτι καὶ παρ' ἡμῶν.

Αὐτὸ εἶναι ἓν καθήκόν μας, τὸ ὁποῖον προθύμως ἐκτελοῦμεν, διότι εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἐκ τῶν συστάσεων τούτων πολλὰ καὶ σοβαρὰ συμφέροντα τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Ἔθνους ἔχουσιν ἐξαρτηθῆ.

*

Ὁ Ὀθωμανικὸς λαὸς καλεῖται μετ' ὀλίγον πρὸ τῶν καλπῶν, ἵνα ἐξασκήσῃ ἓν δικαίωμα καὶ ἐκτελέσῃ ἓν καθήκον.

Ἄν δι' ὅλας τὰς Ἐθνότητας τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον τοῦτο εἶναι ὕψιστον, διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶναι τοῦτο κάτι περισσότερο, ἱερώτερον καὶ ἐν ταύτῳ τὸ σπουδαιότερον.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκηρύχθη ἐν Τουρκίᾳ τὸ Σύνταγμα, τὰ Ἔθνη τ' ἀποτελοῦντα τὸν πληθυσμὸν τῆς ἐκλήθησαν ὅλα ὅπως ἰδιοβούλως καὶ δι' ἰδίων προσπαθειῶν ἕκαστον συμβάλωσιν εἰς ἓνα σκοπὸν, τὴν διὰ τῆς ἰσότητος εὐημερίαν τῶν πολιτῶν, ὡς ἀτόμων, ὡς κοινωνιῶν, ὡς ἐθνοτήτων.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐν τῇ ἀμίλλῃ ταύτῃ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑστερήσῃ. Ἐχὼν ὀπισθὲν τοῦ μακροῦν παρελθόντος ἐκπολιτιστικῆς δράσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ παλινορθῆ τῶρα, ὅτε ἐκαλεῖτο νὰ συντελέσῃ εἰς σωτηρίαν τῆς κοινῆς ταύτης Πα-

τρίδος, τῆς ὁποίας καυχᾶται ὅτι εἶναι τέκνον γηγενές.

Ἄν νῦν, κατὰ τὸν τριετῆ συνταγματικὸν τῆς Τουρκίας βίον, τὸ Ἔθνος κατώρθωσεν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον τοῦτο ἢ ὄχι, ἂν ἠδυνήθη νὰ καταρρίψῃ τὰς συκοφαντίας, τὰς ὁποίας μερικοὶ καλοθεληταὶ τῷ προσῆψαν, ἂν ἐπέτυχεν τὴν ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀποκατάστασίν του, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐκ τοῦ Συντάγματος ἐδικαιούτο, ἀφίνω τὸν ἀναγνώστην νὰ κρίνῃ καὶ νὰ σκεφθῆ.

Ἄλλ' ὑποθέτω, ὅτι ὅσον δήποτε αἰσιόδοξος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀναγνώστης μου, ὅσον δήποτε αὐτάρεσκος καὶ ὀλιγαρκῆς, θὰ συγκατατεθῆ νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπολείπονται πολλὰ νὰ γίνουσι, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγένοντο, καὶ πρέπει πολλὰ νὰ διορθωθῶσιν ἐξ ὅσων κακῶς ἐγένοντο. Οὔτε ἡ Πατρίς, οὔτε τὸ Ἔθνος εἶναι ἱκανοποιημένον ἐκ τῆς μέχρι σήμερον ἐργασίας. Τὸ καθήκον λοιπὸν ἐξακολουθεῖ νὰ βαρύνῃ τοὺς ὤμους μας, τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ἀνελάβωμεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπιτοφορήθημεν μετ' ὁ τίμιον ὄνομα τοῦ Πολίτου καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, τῶρα. ὅτε ὁ Ὀθωμανικὸς λαὸς καλεῖται νὰ ἐκλέξῃ τὸ δεύτερον τοὺς ἀντιπροσώπους του, οἱ ὁποῖοι θὰ ψηφίσωσι τοὺς νόμους τοὺς σωτηρίους διὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὸ Ἔθνος.

Πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν καλῶς, πρέπει νὰ εἰσέλθῃ βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ σημασία τοῦ καθήκοντος καὶ δικαιώματος τούτου τῆς ψηφοφορίας. Πρέπει νὰ γνωρίσωμεν ὅτι μία ἀμέλεια, μία ἀκηδία, μία κακὴ σκέψις, μία ἐλαφρὰ ἀπόφασις, ἓν ἐμπαθὲς αἰσθημα, μία ἀδικαιολόγητος συμπάθεια, ὅλα αὐτὰ καθὲν χωριστά, ἀποτελοῦσιν ἐγκλήματα προδοσίας ἀπέναντι τῆς Πατρίδος.

Ὅπως ὁ στρατιώτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Πατρίς ἐμπιστεύεται τὸ ὄπλον καὶ τὴν

σφαιρὰν τῆς διὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ, εἶναι προδότης ἂν τὴν σφαιρὰν αὐτὴν τὴν μεταχειρισθῆ διὰ νὰ ἐκδικήσῃ ἀτομικὰ συμφέροντα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι κοινὰ μετὰ τῶν τῆς Πατρίδος, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ πολίτης, ὁ καλούμενος διὰ τοῦ ψηφοδελτίου νὰ τὴν προασπίσῃ, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον προδότης ἂν κάμῃ ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει χρῆσιν αὐτοῦ, ἂν, ἀντὶ νὰ τῇ παράσχῃ προμάχους, σπείρῃ εἰς τοὺς ἀγρούς τῆς ζιζάνια.

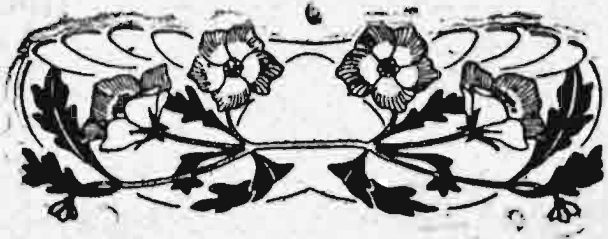
Ἡ σφαιρὰ τοῦ ὄπλου δὲν δύναται περισσότερο ἑνὸς ψηφοδελτίου.

*

Ἄς κάμωμεν λοιπὸν χρῆσιν αὐτοῦ εὐσυνείδητον. Ἐν πρώτοις ἄς μὴ παραμελήσωμεν τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν **νὰ ψηφίσωμεν ὅλοι**, οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα, πρὸ τῶν καλπῶν δ' εὐρεθέντες ἄς φανῶμεν γενναῖοι. Τὰ μίσσημα, αἱ διχόνοια, αἱ μικροφιλοτιμῖαι, αἱ ὁποῖαι πλημμυροῦσι τὸν ἀτομικὸν βίον μας, ἄς μὴ θολώσωσι τὴν εὐθυκρίσιαν μας, ἄς μὴ σκοτίωσι τὴν ἀντιληψίν μας.

Τὸ Ἔθνος μας τὸ ἀπέδειξεν αὐτὸ πλειστάκις· πάντοτε εἰς μεγάλας ἀνάγκας τῆς Πατρίδος ἐλησμόνει τὰς διχονοίας, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐκράτουν διηρημένον καὶ ἔσπευδεν ὡς ἐν σῶμα εἰς τὴν φωνὴν τῆς κινδυνευούσης Μητρός. Καὶ τῶρα θὰ ἐπιδείξῃ τὸ θαυμάσιον τοῦτο προτέρημα, τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ τῆς ψυχῆς του. Ἄς ἐνωθῆ καὶ ὁμόθυμον ἄς ἀποστείλῃ εἰς τὴν Β' Ὀθωμανικὴν Βουλὴν τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ πηδαλιουχήσωσι τὸ σκάφος τῆς Πατρίδος στιβαρῶς καὶ θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἔθνους.

Θ. Κ. Μ.

ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

I

Υπό την πτέρυγα της εκκλησίας εντός κελίων πενιχρών και εντός του αυλογύρου της επαργαυανώθησαν το πρώτον αι ένορμιακαί ήμων σχολαί και διὰ του δίσκου της εκκλησίας έγαλονχήθησαν.

Και όταν ήλικιωθεΐσι έστεγάσθησαν υπό κίτρια εύπρεπέστερα, πάλιν εκ του δίσκου τούτου συντηροϋνται μέχρι σήμερα. Άλλ' ή προς βελτίωσιν των αναγκαστική των διαπανών αύξησις απήτει έξεύρεσιν πόρων εκτάκτων. Και οι πόροι εύρέθησαν, οργανωθέντων δημοσίων χορών προσωπιδοφόρων κατά την τρελλήν εποχήν των απόκρεων.

Οι πρώτοι εν Κωνσταντινουπόλει δημόσιοι χοροί προσωπιδοφόρων εδόθησαν προ ήμισως αΐωνος, μετά τον Κριμαϊκόν πόλεμον, υπέρ φιλανθρωπικών σκοπών. Ώρπειλοντο δε εις την πρωτοβουλίαν της Μασωνικής λέσχης, ητις, υπό την σημαίαν της έχουσα διπλούν έμβλημα άνεξιθησκείας και φιλανθρωπίας, έστρατολόγησε το άνθος έξ όλων των έθνικοτήτων και τους Βεζύρας Ρεσήτ, Φουάτ και Άλλή πασάδες, και έγένετο κατόπιν φαιινόν υπόδειγμα προς ίδρυσιν των ήμετέρων Άδελφοτήτων, Συλλόγων και Λεσχών.

Και ειδον οι τότε έφοροι οτι ησαν καλοι και ειπον : «Άς δώσωμεν και ήμεεις χορούς υπέρ των σχολείων μας». Έκτοτε έπληθύνθησαν ούτοι, έμφανιζόμενοι έτησίως εις τακτικήν περιόδον της κοσμικής ήμων κινήσεως με την αστρονομικήν ακρίβειαν του ούρανού κόσμου.

Η φιλεκαπαιδευτική λοιπόν κίνησις συνεδυσθη ρυθμικώς μετά της μουσικής και της ορχήσεως. Διά της έπινοήσεως ταύτης οι Κωνσταντινουπολίται άνεδείχθησαν φιλομουσάτατοι άπάντων, ως μιμηθέντες καθ' όλα τας Μούσας εις τά γραμματα, την μουσικήν και τον χορόν.

Ίσως ήδύνατό τις να έρωτήση : — Διατί από την τριπλήν αυτήν υπόστασιν της φιλομουσίας δεν άκούεται πάντοτε ή άρμονία ; —Τί ζητεί ή προσωπίς και ή απόκρεως εις τον χορόν της παιδείας ; —Με τά σύμβολα αυτά τίνες εδω τίνας άπατοϋν ;

Τοιαύται έρωτήσεις θα καθίστων την παραφωνίαν δευτέραν και προτιμότερον να μη τας κάμη κανείς. Διότι επί τέλους πολλοί τραγουδοϋν παρα μέλος και χορεύουν άνευ ρυθμού και χρόνου, και όμως πάλιν εύχαριστοϋνται και διασκεδάζουν. Άλλως τε, άφοϋ ό σκοπός της άργυρολογίας έπιτυγχάνει, περιττή όλως ή πολυπραγμοσύνη περι των μέσων. Μήπως όλοι δεν εύφημον και δεν χάσκουν προ του πλούτου, χωρίς να έξεταζή κανείς διά τίνων περιδρόμων διήλθεν ό συναυροΐσας αυτόν ;

Καίτοι παραπονοϋμεθα πικρως κατ' έτος επί τη άσκουμένην διά των πολλών χορών φορολογία, τα παράπονά μας κατανοϋν τυπικά όλως και άτονα, ως πάσα μεμψιμοιρία καθ' έξιν γινόμενη αποβάλλει την άξίαν της. Οι χοροί τόσοσ βαθέως εισεχώρησαν εις τά ήθη μας και τόσοσ στενωώς συνεδέθησαν με τας άλλας ήμων έξεις, ώστε αν αίφνης καταργούντο, άναστίτως και δεινήν σκιυροφορία θα ήγειρετο κατά των αίτιών της καταργήσεως.

Η νεολαία τότε και των δύο φύλων θα ήστραπτε, θα έβρόντα και βροχή δακρύων. Τά τ κνα θα κληρόρουν τον πατέρα επί αναληγσία περι τά εκπαιδευτικά του Γένους, και εν ονόματι της κινδυνευούσης έθνικής παιδείσεως θα διεμαρτύρουντο οι νέοι, όλως κατατρυφεροι έξ άγανακτήσεως διά την άπώλειαν τόσοσ εύφροσύνων διασκεδάσεων.

Άδύνατον ν' άνθεξουν εις τοιαύτην κατακραυγήν οι τά κοινα διέποντες, διότι οι μέν άνδρες, ειθισμένοι ως μέλισσαι να συναζούν το μέλι διά τους μικρούς κηφήνάς των, δεν θέλουν να τους πικράνουν, οι δε γέροντες, οίσθανόμενοι οτι πολυμελαγχολική θα ήτο ή δύσις του βίου των άνευ

του ήλαροϋ φωτός της νεότητος, και μη έχοντες πλέον ιδίας όρέξεις, γίνονται συνήγοροι της όρέξεως των νέων. Κατ' ανάγκην λοιπόν οι χοροί διατηροϋνται εν ενεργεία προς χαράν της νεολαίας. ήτις τότε κυρίως διασκεδάζει λαμπρά, όταν άλλοι καταβύλλουν τά έξοδα.

Οι φιλεκαπαιδευτικοί χοροί συνετέλεσαν εις την ταχύτεραν των ήθών άλλωσιν, ηύξησαν την κοινωνικότητα όλων, προσέδωκαν μείζονα έλευθερίαν εις το ώραιον φύλον, έπέτειναν την φιλοκαλίαν του και παρήγαγον νέους τύπους γυναικειους, όσους δεν ήτο δυνατόν να έχωμεν άλλοτε.

Αι έπιτροπαί συνέκειντο κατ' αρχάς υπ' άνδρών μόνον, άλλ' αι εισπράξεις ήλαττοϋντο. Πολλοί των φορολογουμένων ήρνούντο, οι μέν ξηρώς, οι δε θρασέως, άλλοι εδέχοντο υπό τον όρον άνταλλαγής εισιτηρίου προς άλλον χορόν εισιτηρίου, και άλλοι εκλειον άπιτόμως την θύραν κατά πρόσωπον. Τότε φαιινή τις ιδέα αίφνης άνέλαμψε :

— Πρέπει ν' αναλάβουν αι γυναίκες την φορολογίαν αυτήν, ειπον οι άνδρες. Είμεθα φύσει φόρου ύποτελείς προς τας μητέρας, τας άδελφάς, τας συζύγους και τας θυγατέρας ήμων και θα δώσωμεν την λίραν, όταν μās την ζητή ή άβραά της γυναικός παλάμη. Ούτω θ' ανοίγονται πολλά βάλαντια τέως κλειστά, και θα κλειώνται όλα τά στόματα των βαναύσως άρνούμενων.

Ήτο κάπως τολημρά ή καινοφανής πρότιμις να σύρωμεν τας γυναίκας εις τας άγυιάς του Γυλαπιά και της Πόλεως, οιονει εις έφοδον εναντίον έχθρικών επάλξεων, δια ν' ανακρύσουν το πυρ της άρνήσεως αυται αι άριστοτέχνιδες της άρνήσεως, αι έξ έμφύτου γνωρίζουσαι να προκαλοϋν δι' αυτής άλλο πυρ φοβερώτερον.

Αι γυναίκες εδέχθησαν και απέδειξαν ίσην δεινότητα εν τε τη άμύνη και τη έπιθέσει. Αι εισπράξεις υπερέβησαν πάσων προσδοκιών μεθ' όλον δε τον εκτοτε συναγωνισμόν όμοειδών έπιδρομών, διατηροϋνται ακμάζουσαι.

Το νέον τούτο είδος της δράσεως έφερε την γυναίκα εις την καρδίαν της άγοράς. Η γυνή κατήλθεν εκεί όχι δια να αγοράση, αλλά δια να πωλήση και ειδε τον άνδρα εν τη άγοραία άσχολία του έξαφνιζόμενον εις την παρουσίαν κομποτάτων κυριών και ευγενικώτατα υποκλινόμενον εις τά μειδιάματα και τας θελήσεις των. Και ό άγροικότερος έφιλοτιμείτο να φανή γενναίος ή τουλάχιστον ευγενής, άδιάφορον αν μετά την αναχώρησιν των επανέρχεται καλπάζον το άγροικόν και άγοραϊόν ήθος του εις βάρος των ανθρώπων του μαγαζιού του.

Εν τούτοις κατά την έκλογήν προέκνησαν αξιώσεις προτιμήσεως, φιλοδοξίαι και έριδες περι βαθμολογίας των προσόντων. Η περι καλλους έρις ήλθε πρώτη, φυσικά, κατά λόγον αρχαιότητος, χρονολογουμένη από της εποχής, καθ' ην έρριφθη το μύλον εις τας τρεις θεάς της μυθολογίας εκτοτε μετεδόθη εις τας θνητάς και λόγω της θείας καταγωγής έγένετο άθάνατος. Διό αρχεί να έρεθούν και σήμερα επί το αυτό τρεις δέσποιναι, όπως άνάψη άμέσως ή αυτή έρις, χωρίς να περιμένουν αι εύλογημένοι να τας ριφθί τουλάχιστον κάнен μύλον.

Πρός κτεύνασιν των αξιώσεων και των φιλοδοξιών τούτων ώμίλησεν ή κοινότης εν ονόματι τουσχολείου πρακτικώτατα και ειπεν άπεριφράστως :

— Έν κριτήριον, κυρίαί μου, έχομεν προς δικαίαν βαθμολογίαν των προσόντων και αξιώσεων εκάστης : το *χρήμα*. Με αυτό μετράτε σεΐς τους άνδρας, με αυτό και ήμεεις θα σās μετρήσωμεν. Όσαι λοιπόν συναζούν περισσότερον υπέρ του χοροϋ, αυται έχουν δικαίον και αυτάς θα προτιμώμεν.

Αι υποψήφιοι, μετά τινος προκλητικους μορφασμούς και διαγκάματα χειλέων και κοκκινίσματα, ενέδωκαν, αλλά με την ρητήν επιφύλαξιν, όπως το κριτήριο εφαρμοσθί επί του όλικου άκαθοριστου ποσοϋ των εισπραττομένων και ουχι επί του καθαροϋ προϊόντος του χοροϋ.

Η παρατήρησις των κυριών ήτο δηκτική άμα και εύλογος διότι το καθαρόν προΐον συνέβη πολλάκις να ήνε το μάλλον ακάθαρτον ένεκα πολλών έξόδων άδικαιολογήτων, εύθυνόντων ώρισμένως τους άνδρας, και διότι επί τέλους ήλθεν ή σειρά των να φανούν και αυται άπαξ άντι καταναλωτριών παραγωγοί και να όμιλήσουν δικαιωματικώς περι φειδούς και οίκονομίας.

Τψ όντι, όστις έρχεται εκ της άγοράς κομίζων χρήματα, κτηθέντα διά του ιδρώτος του προσώπου ή των ποδών, οΐτινες είνε κάποτε αξιώτεροι της κεφαλής και μάλλον προσοδοφόροι, αυτός πάντοτε δικαιούται, άδιακρίτως γένους και ήλικίας, να όμιλή περι οίκονομίας και να κάμνη παρατηρήσεις.

II

Ό χρυσός πρίγματι υπέδειξε ποια τά προτιμητέα προσόντα εν τη έκλογή των γυναικειών έπιτροπών. Το σεβάσιμον της ήλικίας, το επιβάλλον όνομα, ή σεμνότης, ή σοβαρότης, το όλιγόλογον και ή αΐδημοσύνη υπεχώρησαν εις την νεότητα και το κάλλος, εις την ζωηρότητα και την εύφύαν, εις την έπιμονήν και την πολυλογίαν και πρό πάντων εις το γαλλίζον θράσος, το τουρετ.

Ό χρυσός συνάμα κατέδειξεν οτι δεν έχει πέρισον το αρχαϊον γνωμικόν «Γυναίξί κόσμον ή σιγή φέρει», ουδέ το άποφθεγμα του Περικλέους οτι μεγίστη δόξα της γυναικός είνε να οίκουρη και να γίνηται όσον το δυνατόν όλιγώτερος λόγος μεταξύ άνδρών προς έπαινον ή κατηγορίαν της. Επόμενον ήτο ν' ανατραπώσι τ' άποφθέγματα ταύτα, άφ' οϋ άνετραπήσαν οι όροι του βίου. Άλλως τε, έξησαν τόσοσ αιώνας, και ήτο καιρός των πλέον να αντικατασταθώσι δι' άλλων συμφωνοτέρων προς τους νέους συρμούς, ως γίνεται διά πάσαν άπρηχαιωμένην έπίπλωσιν των αίθουσών μας. Και ήδη το πρώτον γνωμικόν ανακαινισθέν έχει ούτω : «Γοϋ κόσμου αι γυναίκες σιγήν δεν ύποφέρουν» το δε δεύτερον : «Μεγίστη δόξα της γυναικός είναι να μένη όσον το δυνατόν όλιγώτερον εν τψ οίκω της και να γίνηται περι αυτής όσον το δυνατόν περισσότερος λόγος μεταξύ των άνδρών και των έφημεριδών».

Τίς εκ των προπάπων ήδύνατο να φαντασθί οτι αι έγγοναί των, ώπλισμένοι διά τοιούτων άγχεμάχων γνωμικών, τελευταίας έφευρέσεως, θα κατηγοροϋντο εις την άγοράν, θα εισήρχοντο θαρραλέως εις όλα τά μαγαζεία, εις όλα τά χάνια και έμπορικα καταστήματα, θα συνήπτον όμιλίαις και συζητήσεις μετά γνωστών και άγνωστων άνδρών, θα έχαριεντίζοντο, θα εκόρπιζον εις ξένους τά γλυκύτερα μειδιάματα και την μελωδικώτεραν των καλίαν και θα εδεικνυον θησαυρούς πνεύματος και θελκτικώτερων τρόπων ;

Πολλοί, εκστατικοί εις την αιφνιδίαν εμφάνισιν τόσοσ χαρισμάτων, όχι μόνον προθυμώτατα έλάμβανον τ' προσφερόμενα εισιτήρια, αλλά και θαμβωμένοι εκ της όπτασίας οιονει διαπτόντων άστέρων, έμακάριζον τινος συζύγους, ενψ αυτοί, κινούντες την κεφαλήν, ήπόρουν πώς δημοσία θαυμάζονται χαρίσματα ή όλως άνύπαρκτα ή μετά πολλής φειδούς μεταδιδόμενα εις τους ίδίους. Και ήκούσθη ποτε σύζυγος εις τον έπαινούντα την συμβίαν του διά την συναρπάζουσαν γλυκύτητα των τρόπων της, ν' άπαντήση στενάζων :

— Και δεν ήτο καλλίτερα μέρος της γλυκύτητος, που χύνεται εις την άγοράν, να κρατήση δι' έμένα ;

Ούτος όμως ήγνώει, φαίνεται, οτι και έτερον πανάρχαιον γνωμικόν : «Τά εν οίκω μη εν δήμω, εκ της πολλής τριβής κτέστη άχρηστον, χρησιμοποιοϋμενον άντιστρόφως : «Τά εν δήμω μη εν οίκω», άπαράλλακτα όπως μερικων παλαιών, αλλά γερόν, ύφασμάτων χρησιμοποιεΐται πολλοκις ή άνάτοι ή των. Και τούτο εύλόγως, διότι τά νεώτερα ήμων ήθη έξωθούν τόσοσ πολύ την γυναίκα εκτός του οίκου, ώστε δεν θα βραδύνη να γίνη του δρόμου. Ήδη έγένετο δημοφιλής. Άλλ' αι φιλικαί σχέσεις μετά του δήμου δεν άρέσουν εις τον οίκον και δι' αυτό τά εν δήμω δεν συμφέρει πλέον να λέγονται εν οίκω.

III

Η εις την άγοράν κάθοδος προς άγραν χρήματος γίνεται συνήθως καθ' ομάδας εκ τριών κυριών, συνοδευόμενων υπό δύο νεαρών ύπασπιστών. Ούτοι, ένόσψ ή συνοδεία διέρχεται όδοϋς και στενωπούς ή άνέρχεται κλίμακας, εκτελοϋν χρέη προσκόπων, ούραγών δε, όταν ή συνοδεία εισορμήση εις τα γραφεία, και βωβών προσώπων, όταν μετά τους πρώτους άκροβολισμούς αρχίξη ή τακτική πολιορκία με τά όμαδδν πυρά της γυναικείας διαλεκτικής. Την κυρίαν λοιπόν μάχην διεξάγουν αι τρεις Χάριτες με πολλήν εύρεσιλογίαν, ζωηρότητα και ψυχολογικήν τέχνην. Αποτελοϋν σύμπλεγμα τριών Χαρίτων και όταν μένος Άρτέ-

μίδος τὰς καταλαμβάνη ἐν τῇ ὀρητικῇ κυνηγεσίᾳ τοῦ χρέματος, τὸ ὁποῖον δειλότερον λαγῶν κρύπτεται εἰς τὰ θυλάκια καὶ τὰ ταμεία. Μόνον οἱ ἐξηναβελῶναι καὶ οἱ φιλονομενικῶς εὐποροὶ τὰς βλέπουσιν ὡς τρεῖς Ἐρινύας, τὰς τρέμουν καὶ μὲ πάντα τρόπον προσπαθοῦν νὰ τὰς ἀποφύγουν.

Αἱ ἐπιδρομαὶ γίνονται περὶ, πολλάκις ὅμως καὶ ἐφ' ἀμάξης, ὅτε διαψεύδεται ἄλλη λαϊκὴ παροιμία· διότι καὶ ἐφ' ἀμαξῶν ὀχοῦμεναι αἱ Ἀρτέμιδες συλλαμβάνουν ἀκύποδας λαγῶν καὶ οὐκ ὀλιγοὺς ἀγριοχοίρους.

Κατὰ τῆς πονηρίας μερικῶν καταστηματαρχῶν, τρεπομένων εἰς φυγὴν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς συμμορίας, ἐπινοεῖται πονηρία μεγαλειτέρα. Ἐὰν τὸ μαγαζίον ἔχη δύο εἰσόδους καὶ τὸ χάνιον δύο κλίμακας, ἡ ἐπίθεσις γίνεται στρατηγικῶς δι' ἀποσπασμῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν συγχρόνως, καὶ ὁ φεύγων συλλαμβάνεται καὶ πληρώνει κατὰ περισσότερον ἐκ φιλοτιμίας καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ φυγῆς. Ἐὰν δραπετεύσῃ, ἐκεῖναι ἐπανερχοῦνται βραδύτερον καὶ τὸν συλλαμβάνον ἀμεριμνῶς καθήμενον. Ἐν γένει ἡ ἐπίσκεψις τῶν ὁμοιάει μᾶλλον ἐπίσημη.

Ἀρειμανιώτερον ὁμῶς προσβάλλονται ἀπὸ τινος οἱ φρολογητέοι ἐν μέσῃ ὁδῷ. Κυκλοῦσθε αἴφνης ὑπὸ τῶν τριῶν Χαρίτων καὶ σχηματίζετε σεις μὲν τὸ ἀκίνητον κέντρον, ἐκεῖναι δὲ τὴν κινουμένην περιφέρειαν τοῦ κύκλου· εἰ δὲ δύο δορυφόροι συνέφθιπτονται, πᾶσα συγκοινωνία σας διακόπτεται, κίβητι ἡ κυκλοφορία τοῦ πεζοδρομίου καὶ τὸ συνωστίζομενον ἀμφοτέρωθεν πλῆθος τῶν διαβατῶν παρίσταται ὡς πρόχειρον ἀπρουτῆριον, γελῶν μὲ τὸν ζωηρὸν διάλογόν σας. Δὲν τελειώνει ἡ ὑπαίθριος παράστασις, ἐὰν δὲν πληρώσῃτε. Ἐπληρώσατε; Παύει ἀμέσως, ἐνῶ συνήθως πληρώνει καὶ εἰς διὰ ν' ἀρχίσῃ. Ἀποκαθίσταται τότε ἡ διακοπὴ συγκοινωνία, διωλύεται τὸ πλῆθος καὶ σεις ἀπολύεσθε καταπόρφυρος ἐκ συγκινήσεως διὰ τὴν ἀνοφελῆ σας ἄμυναν.

Ἄλλ' αἱ δραματικώτεροι σκηναὶ ἐκτυλίσσονται ἐντὸς τῶν γραφείων, ὅσαςκις προβάλλεται ἐπιμονὸς ἀρνησις. Αἱ κυρία θεωροῦν τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον καὶ προσωπικῆν των προσβολήν, ὅσαςκις ἀπερχοῦνται μὲ χεῖρας κενάς. Σπανίως ὅμως τοῦτο συμβαίνει· διότι τοσαύτην ἐπιμονὴν καὶ ἀντοχὴν ἀναπτύσσουν καὶ τόσῃ ἐξευρίσκουν τεχνάσματα, ὥστε ἡμερώνουν καὶ τοὺς ἀπιθασσοτέρους.

Ἐμπορὸς τις τοῦ Γαλιτᾶ ἐδέχθη ποτὲ φιλοφρόνως, ἀλλ' ἐπὶ ποδός, τὴν ἐπίσκεψιν τῶν κυριῶν τούτων. Ἀποφασισμένος ὅμως νὰ μὴ ἐνδώσῃ τὴν φροῶν ταύτην, ἀντέτασσε γενναίαν ἀρνησιν εἰς τὸν χεῖμαρρον προτροπῶν, κολακειῶν, παρακλήσεων καὶ ἀκκισμάτων, καὶ ἴσην ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἐπιμονὴν των.

Τὴν ἀρνησίν του ἀπετέλουν φράσεις σύντομοι καὶ μονοκόμματοι ὡς ὀγκόλιθοι· οἷον: — Ἐφέτος δὲν εἴμπορῶ. — Ἀδύνατον· μὴ ἐπιμένετε. — Ὁχι. — Ἀδύνατον, σὰς εἶπα. — Ἐχω καὶ πένθος. Τοῦ κάκου· μὴ ἐπιμένετε. — Τοῦ χρόνου μάλιστα· νὰ εἶμεθα ὅλοι καλά.

Αἴφνης ἡ ζωηρότερα τῶν κυριῶν, ἡ ἔχουσα ὑγρὸν πῦρ εἰς τοὺς μύρους ὀφθαλμοὺς καὶ χεῖλη κατακόκκινα καὶ ἀεικίνητα, συλλαβοῦσα εἰς τὸν ἀέρα τὴν τελευταίαν πτερόεσσαν φράσιν, φωνάζει πλήρης ἐμπνεύσεως:

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι διόλου καλά.

Καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς πολυθρόνας ἡμιλυθῆμος, οἶνει ἐκ τῆς πολυῶρου συζητήσεως ἐξηνητημένη. Τὴν μιμοῦνται εὐθύς αἱ ἄλλαι καὶ αἱ τρεῖς ὁμοῦ πικρῶς ἐλέγχουν τὸν ἔμπορον, οὐχὶ πλέον διὰ τὰς ἀρνήσεις του, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀβρότητας πρὸς γυναῖκας, τὰς ὁποίας βλέπει ἀπηυδαμένης ἐκ κοπώσεως καὶ ὅμως κρατεῖ ὀρθίας τὴν ὥραν, χωρὶς νὰ τὰς εἰπῇ τούλαχιστον: — Καθῆστε, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ταῖς προσφέρῃ κανὲν ἀναψυκτικόν. Δηλοῦσι δ' ἐπὶ τέλος ὅτι πρὸς ἱκανοποίησίν των δὲν φεύγουν, ἂν δὲν λάβουν τὴν λίραν των καὶ τ' ἀναψυκτικόν, καὶ ὅτι τοῦ κάμνουν τὴν χάριν νὰ μὴ ἐπιμείνουν εἰς τὴν πώλησιν καὶ ἐνὸς θεωρείου τριῶν λιρῶν, διότι εὐτυχῶς πενθεῖ ἐφέτος.

Ἐμβρόντητος διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀπόφασίν των πρὸς ἐγκατάστασιν πολύωρον ἐντὸς τοῦ γραφείου του καὶ φοβούμενος θύελλαν ἐκ τοῦ νέου τόνου, ὃν προσέλαβεν ἡ συνδιάλεξις, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ν' ἀπέλθῃ. Ἄλλ' ἐνθυμηθεῖς ὅτι εἶχε νὰ πληρώσῃ συναλλαγματικῶς καὶ θυ ἐγένετο διαμαρτυρησις αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ὡς συνέβη

πέρυσιν εἰς ἄλλον ὁμοιοπαθῆ του ἔμπορον, ἔλαβεν ἀπόφασιν φρονιμωτέραν: διέταξεν ἀναψυκτικὰ μὲν εἰς τὰς ἐξαφθείσας, θερμαντικὸν δὲ τῆσον εἰς τὰς ψυχρανθείσας ἐκ τῆς μακρᾶς συζητήσεως, ἐζήτησε συγγνώμην, ἐπλήρωσε τὴν λίραν καὶ φιλομειδῆς καὶ ὑποκλινέστατος τὰς συνώδουσεν ἀπερχομένας μέχρι τῆς κλίμακος.

Ὅταν κατήρχοντο, ὁ ἕτερος τῶν ὑπασπιστῶν, καυχώμενος ἐπὶ ἐμπειρίᾳ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καὶ συχνὰ γνωμολογῶν ὡς φιλόσοφος, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς τρεῖς Χάριτας:

— Βλέπετε, κυρίαί μου, ὅτι ἡ παρτηρησις μου ἦτο ὀρθωτάτη;

— Ποία ἐξ ὧν; Μᾶς ἔκαμες τόσας!

— Ὅτι οἱ ἄνδρες ἀρνούμενοι, ζημιοῦνται πάντοτε, ἐνῶ αἱ γυναῖκες, ὅσον ἀρνοῦνται, τόσον περισσότερον κερδιζοῦν.

Βλέμμα λοξὸν τῆς μαυρομάτας. πύρινον καὶ διαμπερές, ἐξηκοντισίθη πρὸς τὸν ἀδέξιον νεαρὸν γνωμολόγον. Κ' ἐκεῖνος, διορθῶν τὸ λάθος του, προσέθηκεν ἀμέσως:

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ γλυκύτεραι ἐξαιρέσεις.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
Δικηγόρος

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΚΑΙΡΟΣ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐστιατορίων φιγουράρουν πάντοτε μερικὰ φαγητὰ «κατὰ βούλησιν», ὡς π. χ. «σπαράγγια κατὰ βούλησιν», «αὐγὰ κατὰ βούλησιν» καὶ οὕτω καθεξῆς.

Οἱ μετεωρολόγοι ἐμιμήθησαν τοὺς ξενοδόχους καὶ θὰ μᾶς προσφέρουν «καιρὸν κατὰ βούλησιν».

Ἐξηγοῦμεθα: Ἀπεδείχθη ὅτι αἱ σταγόνες τῆς ὀμίχλης ἔχουν ἀνάγκην διὰ νὰ ἐνωθῶσιν ὀλικῶν κέντρων ἕλξεως καὶ οἱ σοφοὶ εὗρον τὰ κέντρα ταῦτα εἰς τὰ λεπτὰ μόρια τῆς κόνεως τῆς ἀτμοσφαιράς. Τὰ μόρια τῶν ἀνθράκων ἐλκύουσι κατὰ συνέπειαν τὴν βροχὴν ἀνωθεν τῶν μερῶν ὅθεν ἐκπέμπονται, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸ Λονδίνον, τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῶν Παρισίων καὶ ἄλλαχοῦ.

Τὰ ἠλεκτρικὰ μόρια δύνανται λοιπὸν νὰ παραγάγῃσι βροχὴν καὶ καθὼς εἰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν «τὰ ὅμοια θεραπεύονται διὰ τῶν ὁμοίων», ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς δύναται νὰ διασκορπίσῃ καπνοὺς καὶ ὀμίχλην, ἄρα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν σχηματισμὸν τῶν ὑετογόνων νεφῶν, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ πολλαπλασιασθῶσιν αἱ ἠλεκτρισμένοι αἰχμηραὶ ἄκραι. Τὰ πειράματα τὰ γενόμενα εἰς Wivernereux, εἰς τὸ πυριτιδοποιεῖον τοῦ Pont-de Nemours παρὰ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, εἰς τὸ χαλκοχυτήριον τοῦ Balaklala εἰς Καλιφορνίαν, δπου οἱ καπνοὶ οἱ ἐκπεμπόμενοι φθάνουν τὸ πρῶτον τῶν 8,000 κυβικῶν μέτρων τὸ λεπτόν, ἐπέτυχον πληρέστατα.

Σήμερον τὸ πᾶν ἠλλαξεν· ὁ καπνὸς συσσωρεύεται εἰς παμμεγέθεις σωλῆνας καὶ δὲν ἐξέρχεται· ὁ ἠλεκτρισμὸς τὸν κατατρώγει. Ἐπειδὴ ὅμως «τίποτε δὲν ἀπόλλυται», ἀναλαμβάνουσι τὰ μόρια τοῦ ἀνθράκος, τῶν ὀπίων τὸ βάρος ἀνέρχεται εἰς 8,000 χιλιόγραμμα τὸ εἰκοσιτετράωρον. Καὶ τίς δὲν προβλέπει διὰ τὴν μέλλουσαν μετεωρολογίαν θαυμασίαν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τούτου;

Ἡ ὀμίχλη φθάνει ἐμποδίζουσα τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, κωλύουσα τὴν πορείαν τῶν πλοίων καὶ τὰς παρατηρήσεις τοῦ οὐρανοῦ. Ἀμέσως

θὰ τὴν σκουπίζωμεν χάρις εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν. Καὶ τέλος βροχὴ κατὰ θέλησιν, ὡς ἀνωτέρω ἔλεγον.

Μετά τινα ἔτη ἡ ὀμίχλη δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον καὶ διὰ νὰ ἴδῃ τις τὸ δειγμὰ τῆς, θὰ τὴν προμηθεύεται κατὰ παραγγελίαν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Ὁ ἀγὼν τῶν πνευματιστῶν πρὸς τοὺς μη τοιοῦτους εἶναι πάντοτε ζωηρὸς καὶ λυσσαλέος. Ὁ Alfred Necessario εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ «ἀνάγνωσις τῆς σκέψεως» ὑπὸ τινος πνευματιστρίας οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ἀπάτη καὶ δολιότης.

Παρέστητε ἴσως εἰς τινα παρομοίαν συνεδρίαν. Ὁ ὑπνωτίζων δένει τὰ μάτια τῆς medium καὶ ἀφοῦ κάμει μερικὰ προκαταρκτικὰ, ἀρχίζει καὶ ἐρωτᾷ:

— Δηλώσατε τὸ χρῶμα τῆς φόδρας τοῦ καπέλλου τοῦ κ. X, ἢ

— Εἰπήτε τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχω θέσει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Λοιπὸν μεταξὺ τῶν δύο προσώπων, τοῦ ὑπνωτιστοῦ καὶ τῆς ὑπνωτιζομένης, ὑπάρχει ἰδιαιτέρον λεξιλόγιον, τὸ ὁποῖον συγκρατοῦν ἀπὸ μνήμης. Κατὰ τὸ λεξιλόγιον τοῦτο:

— Δηλώσατε εἴμπορεῖ νὰ σημαίνῃ: μαῦρον Γαλλία, ὀκτώ, ρέ, ἦτοι ἓνα τόνον, ἓνα ἀριθμόν, μίαν χώραν, ἐν χρῶμα. Ὅμοίως τὸ: Εἰπήτε=λευκόν, Ἑλλάς, πέντε, μή. Τὸ: Φανερώσατε=ἐρυθρόν, τρία, Τουρκία, φά, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ ὑπνωτίζων βλέπει τὸ χρῶμα τῆς φόδρας τοῦ καπέλλου τοῦ ἐρωτῶντος ἂν εἶναι μαῦρη καὶ ἐρωτᾷ μὲ τὸ δηλώσατε, ἂν εἶναι λευκὴ μὲ τὸ εἰπήτε, ἂν εἶναι ἐρυθρὰ μὲ τὸ φανερώσατε. Τί λέγουν εἰς ὅλα αὐτὰ οἱ πνευματισταί;

Ἄργος.

Bazar Métropolitain

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΥΡΩΔΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. & Ι. ΒΑΣΙΛΑΤΟΥ

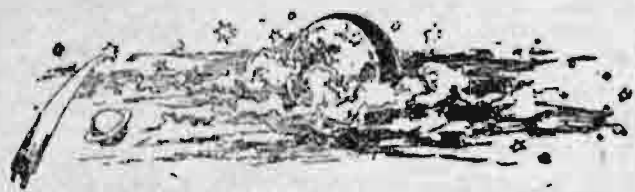
Ἐν Γαλιτᾷ,

ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Τοῦνελ, ἀριθ. 23.

Ἐν τῷ ἀρχαίῳ τούτῳ καταστήματι εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἀληθῶς μετρωτάτας Μυρωδικὰ παντὸς εἶδους τῶν ὀνομαστοτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων, ὡς ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ εἶδη Νεωτερισμοῦ. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον τὸ μοναδικὸν τοῦτο εἰς τὰ τοιαῦτα εἶδη Ἑλληνικὸν κατάστημα, ὅπερ πληρέστατα ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τοῦ ἀπαιτητικώτερου τῶν πελατῶν.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Sauveteur

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

Αἱ πρώται ἐντυπώσεις. — Οἱ πρό τινων ἡμερῶν τὰς μυροβόλους τοῦ Ἰονίου πελάγους κλονίσαντες σεισμοὶ ἐβεβαίωσαν διὰ μυριοστὴν ἴσως φοράν, ὅτι τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἴσταται ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶναι, ὡς φρονοῦμεν, ἄσειστον καὶ ἀκράδαντον βιάθρον καὶ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς παντὸς ἀκινήτου, ἀλλ' ὅτι διηλεκτῶς τρέμει καὶ σείεται ἀκαταπαύστως. Ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν βαθέως ἐρριζωμένη αὐτὴ ἰδέα φοβίζει καὶ ταράττει ἡμᾶς περισσότερον ἢ τοὺς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων σεισμῶν ἀπολέσαντες τὴν ἰδέαν τῆς ἀκινήσιας τοῦ ἔδαφους.

Καὶ ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὰς ἀσυνήθεις καὶ καταστροφικότητας ἐκείνας στιγμὰς καταλαμψάνονται ὑπὸ φόβου καὶ φρίκης, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἡμεῖς τε καὶ ἄγρια, περίφοβι γιγνόμενα, τρέχουσι πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ζητοῦντα παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν. Ὅλοι μας, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, εἶδομεν τοιαύτας ἐντυπώσεις κατοικιδίων ζῴων.

Κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Καλαβρίας τοῦ 1783 διηγοῦνται ὅτι κύνες καὶ ὄνοι, καταληφθέντες ὑπὸ φόβου, ἔτρεχον ἀνά τὰς ὁδοὺς ὀρνούμενοι καὶ ὀγκώμενοι, ἵπποι δέ, ἡμίονοι καὶ βόες ἔτρεμον ἐκ φόβου, ἐλάτιζον τὸ ἔδαφος καὶ ἀνύφουν τὰ ὄψα, ὡς πράτουσι συνήθως πρὸ ἐκτάκτου κινδύνου.

Κατὰ τὸν τελευταῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως σεισμὸν οἱ κίνες ἀπαισίως ὀρνούμενοι μετέδιδον ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν ῥίγος καὶ φρίκην, ἰδίως δ' ὡσὶν ἠκούσαμεν τὰς ἀγελάδας παρακειμένου σταύλου θλιβερῶς μυκωμένας. Ὁμοίως ἐν τῷ σεισμῷ τοῦ Βισπ τοῦ 1855 πτηνὰ ἄγρια κατέφυγον εἰς τὰ πρὸ τῶν οἰκιῶν δένδρα, ζητοῦντα διὰ θρηνωδῶν φωνῶν βοήθειαν παρὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ δὲ Ἀλιανὸς ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Ἑλίκης, συμβάντα ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς α' Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν (372 π. Χ.), μύες, ὄφεις καὶ σχολόπενδρα καὶ ἄλλα ἐν τῇ γῇ βιοῦντα ζῶα ὤρμησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς Κερυνίαν.

ὑπόγειοι βρόμοι. — Ἡ φύσις, ὡς φιλόστοργος μήτηρ, τὴν ἀδυναμίαν τῶν τέκνων τῆς γνωρίζουσα καὶ τὸν φόβον αὐτῶν οἶσνει σεβομένη, προλαμβάνει, σχεδὸν πάντοτε, διά τινων σημείων καὶ ἤχων νὰ ἐξαγγεῖλη εἰς αὐτὰ τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον.

Δι' ὃ πρὸ τῶν σεισμικῶν κλονισμῶν ἀκούεται συνήθως ὑπόγειός τις ἤχος, ὅμοιος πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν τροχῶν πολλῶν ἀμαξῶν ἐπὶ λιθοστρώτου κυλιόμενων, ἢ πρὸς τὸν ἤχον πολλῶν καὶ συνεχῶν βροντῶν, ἢ πρὸς τὸν ταρασσομένων ἀλύσεων, ἢ τὸν τῆς ὀμοβροντίας πολλῶν τηλεβόλων ἢ τὸν τῆς ἐγγιζούσης σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας κτλ. Οἱ ἤχοι οὗτοι παράγονται ἴσως ἐκ τῆς διαρρηξέως τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς καὶ τῆς προστριβῆς τῶν διαρρηγνυομένων τμημάτων, μεταδίδονται δὲ ταχύτερον διὰ τῶν βαθέων φρεάτων, διότι, ὡς

γνωστόν, ὁ ἤχος διὰ μὲν τοῦ ἀέρος μεταδίδεται μετὰ ταχύτητος 340 μέτρων, διὰ δὲ τῶν στερεῶν μετὰ δεκαπλασίας, κατὰ μέσον ὄρον, ταχύτητος. Τοῦτο εἶναι γνωστότατον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ν. Ἀμερικῆς. Ὅσοι δὲ κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Κων/πόλεως τοῦ 1893 ἔτυχε νὰ ἀντλῶσιν ὕδωρ, αὐτοὶ πρῶτοι ἤκουσαν τὸν τοῦ σειμοῦ προηγηθέντα ἤχον, ὅστις ὁμοίαζε πρὸς ἤχον τρεχούσης φορτηγοῦ ἀμάξης.

Ἐνίοτε ὁμοίως οὐδεὶς συνοδεύει τοὺς σεισμοὺς ὑπόγειος ἤχος, ὡς κατὰ τὸν καταστροφικώτατον σεισμὸν τῆς Λισσαβῶνος τῆς 1 Νοεμβρίου 1755 τὸν ἐρημώσαντα τὴν πόλιν καὶ θάψαντα ὑπὸ τὰ ἔρειπια 60,000 ψυχῶν. Ἄλλοτε πάλιν ἀκούονται ὑπόγειοι θόρυβοι χωρὶς νὰ συνοδεύονται καὶ ὑπὸ σεισμῶν, ὡς εἰ πυκνὰ θυελλώδη νέφη, ἐν τοῖς ἐγκατοῖς τῆς γῆς σχηματιζόμενα, προῦκάλουν ὑπογείους καταγίδας καὶ βροντάς. Τοιοῦτον φαινόμενον ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλίνιος εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, τῷ 1774, συνέβη, χωρὶς ὁμοίως ἔκτοτε καὶ νὰ ἐπαναληφθῇ, εἰς τὸ Γουαναχούατον τοῦ Μεξικοῦ, ὡς καὶ εἰς τὸ Πεδεμόντιον καὶ τὴν νῆσον Μελέδα τῆς Δαλματίας.

Σεισμῶν αἷτια. — Πολλὰ καὶ ποικίλα εἶναι τὰ αἷτια, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ κλονίσωσι τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ὡς π. χ. ἡ κατάπτωσις ὄρους ἢ βράχου, ἢ καταρρήμισις μεγαλοῦ σπηλαίου, ἢ κατάπτωσις θόλου μεταλλείων, ἢ διάρρηξις ὀφρύουσις λίμνης ἐκ πλημμύρας, ἢ πτώσις μεγάλων μετεωρολίθων, ἢ πτώσις πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων βροντῶν, ἢ τέλος ἢ ἐκρηξις ἐργοστασίων εὐφλέκτων ὑλῶν. Ὅλα τὰ αἷτια ταῦτα εἶναι, ὡς βλέπομεν, ἔξωτερικὰ καὶ ὃ ἔξ αὐτῶν προκύπτων κλονισμὸς τῆς γῆς δὲν ὀνομάζεται σεισμός.

Σεισμὸν κυρίως καλοῦμεν τοὺς κλονισμοὺς τῆς γῆς τοὺς προκύπτοντας ἀπὸ ἐσωτερικὰ αἷτια, ἀπὸ διαφορῶν δηλονότι σεισμογόνων δυνάμεων, εὐρισκομένων ἐν τοῖς σπλάγγνοις τῆς γῆς. Τὰς ἐσωτερικὰς ταύτας δυνάμεις θέλομεν ἀναφέρει ἐν τῇ ἀμέσως ἐπομένῃ παραγράφῳ.

Σεισμῶν ἐρμηνεία. — Ἐὰν ἀγαθρῶμεν μέχρι τῶν τελευταίων ἐσχατιῶν τῶν αἰώνων, ἄς ἀβληχρῶς φωτίζουσιν αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτὸς τῆς ἱστορίας, θὰ εὐρωμεν ὅτι οἱ διάφοροι λαοὶ ἐν τῇ νηπιώδει ἐκείνῃ καταστάσει ἀπέδιδον τὴν αἷτιαν τῶν σεισμῶν εἰς τὴν μῆνιν ἐξωργισμένης τινὸς θεότητος, ἢ δὲ πλουσία εἰς ἀγαστὰς σκηρικὰς συλλήψεις ἑλληνικῆ μυθολογία ἐθεώρησε τὸν ἐνοσίχθονα καὶ γαιήοχον Ποσειδῶνα αἷτιαν τῶν θεομηνιῶν τούτων.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, μόνος ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ ὁ τούτου μαθητῆς Ἀναξαγόρας κατενόησαν τὴν ἀληθῆ τῶν σεισμῶν αἷτιαν, καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανίας ὅτι ἔθεσαν τὰ θεμέλια τῶν τῆς **πλουτωνεῖου** καὶ **μετακινήσεως** θεωριῶν, αἷτινες κατίσχυσαν τῶν θεωριῶν τοῦ Μαλλέτου, Ναουμάν, Ἀνζελώ, Φάλβ, Πφάφ καὶ λοιπῶν καὶ ἄς οἱ διαπρεπέστεροι τῶν ἡμερῶν μας σεισμολογοὶ ἠσπασθήσαν καὶ ἐπεκύρωσαν. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ὑποδιαίρεσωμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς σεισμοὺς εἰς δύο μεγάλα εἶδη: Πλουτωνεῖου ἢ ἠφαιστειογενεῖς καὶ εἰς σεισμοὺς μετακινήσεως ἢ μὴ ἠφαιστειογενεῖς.

(ἀκολουθεῖ)

Ν. ΣΑΡΗΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

ΡΟΥΖ-Ι-ΜΑΤΕΜ

ἦτοι

ἡ Περσικὴ τελετὴ τοῦ πένθους ἐν Κωνσταντινουπόλει.

[συνέχεια ἀπὸ σελ. 1054 καὶ τέλος]

Ἡ κυριώτερα ὁμοίως ἡμέρα τῆς ἐορτῆς, ἢ καθαντὸ αἵματηρὰ καὶ τραγικὴ τελετὴ, εἶναι ἡ ἐσπέρα τῆς 9 πρὸς τὴν 10 Μουχαρρέμ, ἢ τις συμπύπτει πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς σφαγῆς τοῦ Χουσεῖν. Γίνεται δ' ἐν τῷ **Βαλιδὲ-χάν** (ξενῶνι τῆς βασιλομήτορος τῆς Σταμπούλ, τὸ ὅποιον εἶναι ἐν ἀπέραντον καὶ ὀχυρὸν χάνιον, περιέχον τρεῖς χιλιάδας τοῦλάχιστον δωμάτια, καταστήματα καὶ πρατήρια, καὶ τὸ ὅποιον ἄγνωστον πόθεν καὶ ἀπὸ ποῦτε ἀπέκτησεν ἀποκλειστικῶς περσικὸν ἀποικιακὸν χαρακτῆρα¹).

Ἡ ἡθὸς κόσμου πολὺ, καὶ ἰδίως ξένοι μετὰ τῶν κυριῶν των, μεταβαίνουν κατ' ἔτος πρὸς θέαν τῆς τελετῆς εἰς τὸ Βαλιδὲ-χάν, στήνεται δὲ δι' αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ χανίου εὐρύχωρος καὶ ἐστεγασμένη ἐξέδρα, δυναμένη νὰ χωρέσῃ δισχιλίους καὶ πλέον. Πλησίον τῆς ἐξέδρας ταύτης στήνεται ἑτέρα κομψότατα καὶ πλουσίως διὰ περσικῶν ταπήτων καὶ ὑφασμάτων κεκοσμημένη ἐξέδρα διὰ τὸν πρεσβευτὴν καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς περσικῆς πρεσβείας, καθὼς καὶ διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἄλλων πρεσβειῶν καὶ τοὺς τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως. Εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ξένους προσφέρεται τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τέϊον, ἐντὸς μικκυλῶν καὶ κομψοτάτων περσικῶν πότη-ριῶν, καὶ σακχαρωτὰ, ἀποδίδονται δὲ πλείσται ὄσαι περιποιήσεις. Καὶ ἄρχεται ἡ ἐορτὴ ἔμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου, οὕτως:

Ἀπὸ τῆς πρόσευχῆς τοῦ δειλινοῦ μέχρι τῆς πρόσευχῆς τῆς ἐσπέρας, οἱ μέλλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν αἵματοχυσίαν Πέρσαι διέρχονται ἐντὸς τοῦ τεμένου², ἀκούοντες τὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν τῆς ἡμέρας μαρτύρων καὶ ψάλλοντες διαφορῶς προσειχὰς καὶ ὕμνους καταλλήλους τῇ περιστάσει, ἐκίρνατιζόμενοι παντοιοτρόπως καὶ ἐξερεθίζόμενοι ἵνα χύσωσι τὸ αἷμα των πρὸς ἐξαγορὰν καὶ ἐκδίκησιν τοῦ αἵματος ἐκείνων. Καὶ ἀκούεις, ἐφ' ὅσον πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς ἐξόδου, τὰς φωνὰς αὐτῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀγριευούσας, τὰ δὲ ὀνόματα τοῦ **Χασσάν** καὶ τοῦ **Χουσεῖν** γοερῶς ἐπικαλούμενα. Ὅτε, τοῦ συνθήματος διδομένου, ἐξέρχεται τοῦ τεμένου ἡ πομπή.

Προπορεύονται εἰς δύο μακρὰς ἐκατέρωθεν σειρὰς ρασσοφόροι Πέρσαι, κρατοῦντες, ἐπὶ

1. Ἐκτὸς τοῦ Βαλιδὲ-χάν, περσικὰ ἐπίσης εἶναι καὶ ἄλλα μικρότερα ἐκεῖ περίξ χάνια, οἷα τὸ **Μουζαφέρ-χάν**, τὸ **Ζουμπούλλου-χάν** καὶ τὸ **Ζουлкеφὸν χάν**. Εἰς τὸ Βαλιδὲ χάν ἔχουσι τὰ καταστήματα των καὶ τὰς κατοικίας των ὅλοι οἱ Πέρσαι ἔμποροι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν αὐτῷ ὁμοίως ἔχουσι τὰ γραφεῖά των καὶ τὰς τραπέζας των ἀκόμη καὶ πολλοὶ ὁμογενεῖς καὶ Ἀρμένιοι καὶ Ἑβραῖοι, ἀλλ' εἰς οὐδένα μὴ Πέρσην ἐπιτρέπεται νὰ διανυκτερεύσῃ ἐντὸς τοῦ χανίου.

2. Σημειωτέον ὅτι οἱ Σχίται ἔχουσιν ἰδικά των ἐν Σταμπούλ καὶ Σκουτάρει τεμένη, οὐδέποτε προσευχόμενοι εἰς τουρκικὸν τεμένο.

ήψηλῶν κοντῶν, μεγάλα λίβαρα καὶ σημαίας μετὰ χρυσοκεντήτων ρητῶν, κλινούσας πενθίμως πρὸς τὴν γῆν. Ἄνωθεν ἐκάστου κοντοῦ ὑπάρχει μεταλλικὴ παλάμη χειρὸς μὲ τοὺς πέντε δακτύλους συνηνωμένους, ἐξ ἧς κρέμονται μεγάλαι λωρίδες κρελίου. Ἄλλαι σημαῖαι εἶνε τυλιγμέναι ὀλόκληροι ἐντὸς μαύρων διαφανῶν ὑφασμάτων.

Ἔπονται τρεῖς θυμοειδεῖς ἵπποι, μὲ μακρὰ μέχρι τοῦ ἐδάφους λευκὰ λινὰ καλύμματα καθημαγμένα. Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἵππου ὑπάρχουσιν ἀνεστραμμένα δύο ὑπερμεγέθη δρεπανοειδῆ περσικὰ γιαταγάνια, αἱματομένα καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἵππου ὑπάρχουσι προσδεδεμένα δύο λευκαὶ περιστραφαί, μὲ τὰ περσώματα καθημαγμένα· ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἵππου κἀθηται μικρόν, ἕως πέντε ἐτῶν, παιδίον, φέρον λευκὸν αἱματοβαφῆ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν χιτῶνα, ἔχον τὴν κεφαλὴν ἐξυρισμένην καὶ μαχαιρωμένην, κρατοῦν δὲ καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν δεξιάν του χεῖρα τεραστίαν μάχαιραν ἀμφοσταγῆ ἐπίσης.

Ἀκολουθεῖ ὄμιλος ἱμαμῶν μὲ πλατύγυρα λευκὰ καὶ ἄλλοι πράσινα σαρίκια, καὶ κατὰ πῦδας αὐτῶν ἕτερος ὄμιλος ψαλιῶν, ψαλλόντων διαφόρους ἔμφρους γεγωνίαι τῆ φωνῆ· καὶ κεφαλῆς τοῦ ψαλλόντος ὄμιλου προπορευεταί μουσικὴ ἐκ δύο ἢ τριῶν αὐλῶν, ἐνὸς μεγάλου τυμπάνου καὶ δύο κυμβάλων, συνοδεύουσα παθητικώτατα τὸ ἄσμα τῶν ψαλιῶν διὰ μιᾶς ἐκ τῶν πενθίμων καὶ μελαγχολικῶν ἀνακρούσεων τῶν περσικῶν μελῶν *Μπιουζαῦρκ*, *Ζιρεφκίνδ* καὶ *Ροχανῆ*.

Ὅπισθεν καὶ ἐκατέρωθεν τῶν μουσικῶν ὄμιλων βαίνουνσι, τραγικοὶ τὴν θέαν, μαυροφάροι δαδοῦχοι, κρατοῦντες ἐπὶ κοντῶν μεγάλης δάδας ἐκ ρητίνης καὶ δαδίων, ἀπαισίας ἀναδιδούσας ἀναλαμπάς.

Μεθ’ ὃ ἔρχεται τὸ ἐκτελεστικὸν οὕτως εἰπεῖν μέρος τῆς πομπῆς, συγκείμενον ἐκ τριῶν χωριστῶν ὄμιλων :

Ἦγουνται, ἀσκεπεῖς, μὲ μακρὰ μαῦρα ράσσει καὶ τὰς ράχεις ἔχοντες γυμνάς, σειραὶ ἀνδρῶν, οἵτινες κρατοῦσιν ὀγκώδη δέσμη ἀλύσεων, τὴν δὲ δέσμη ταύτην καταφέρουσι ρυθμικῶς καὶ ἀσπλάγχχνως δι’ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν γυμνῶν τῶν ράχων, ἄνωθεν τῶν ὤμων, ἐναλλάξ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, εἰς ἐκάστην ἐπὶ κλησὶν τῶν ὀνομάτων τοῦ *Χασσάν* καὶ τοῦ *Χουσσεῖν*.

Ἔπονται ἄλλοι, ρασσοφόροι ἐπίσης, ἔχοντες τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους γυμνόν, καὶ καταφέροντες, ἐπίσης ἀνηλεῶς καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς καρδίας, μετ’ ἀξιοῦσης δὲ ὀλονὲν δυνάμεως καὶ λύσεως, τὰς ἀνοικτὰς τῶν παλάμας, εἰς ἐκάστην ἐπὶ κλησὶν τῶν δύο ὀνομάτων : *Χασσάν* καὶ *Χουσσεῖν*.

Ἄλλὰ τὸ οἰκτρότερον, τὸ φρικωδέστερον καὶ τρομακτικώτερον θέαμα ἀποτελεῖ ὁ τρίτος ὄμιλος, ὁ τῶν μαχαιροφόρων

Τὴν κεφαλὴν ἐξυρισμένην ἔχοντες καὶ φέροντες ἐκ τοῦ τραχήλου ποδὴρ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, ὡς σάβανα, λευκὰ τεμάχια λινοῦ ὑφάσματος, κραδαίνοντες διὰ τῆς δεξιᾶς γιγαντιαίας ὁμοιομόρφους καὶ ἐπιμελῶς ἠκονισμένας μαχαίρας, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατοῦντες ἀλλήλους ἀπὸ τῆς ὀψύος, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωσι μέγαν καὶ ἀτέρμονα ἑλλειψοειδῆ κύκλον, ἀγρίως δὲ καὶ ἔμμανῶς φωνάζοντες τὰ ὀνόματα τοῦ *Χασσάν* καὶ *Χουσσεῖν* καὶ τὸ *Ἐϊβάχ* (βαβαί!), φέρουσι θηριωδῶς τὰς γυμνάς τῶν μαχαίρας κατὰ τῆς

γυμνῆς καὶ ἀτρίχου τῶν κεφαλῆς, ἐξ ἧς τὸ αἷμα ἀναπηδᾷ ἀχνίζον καὶ ρεεὶ κρουνηδὸν ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐκείνης ποδιᾶς τῶν, γινομένης μέχρι ποδῶν ἐρυθρᾶς, βαμμένης εἰς κύματα αἵματος ἀνθρωπίνου . . .

Καὶ ἀκούεις, φρίττων, τὰ μεταλλικὰ κτυπήματα τῶν πρώτων ὑποκώφως ἤχουντα ἐπὶ τῶν μελανῶν καὶ πρησμένων ράχων, καὶ τὰ πλαταγίσματα τῶν χειρῶν τῶν δευτέρων, ἐπὶ μελανῶν ἐπίσης στηθῶν, στρηνῶς, ὡς δύο τεμάχια ἀλληλοσυγκρουομένων σανίδων ἤχουντα . . . Καὶ βλέπεις, ριγῶν, τὰ ἄμορφα καὶ ἀγνώριστα πλέον ἐκ τοῦ ἀφθόνου αἵματος πρόσωπα τῶν τρίτων, βουτηγμένων ὀλοκλήρων μέχρι ποδῶν εἰς τὸ αἷμα, καὶ τὰς μαχαίρας ἀπαισίως εἰς ἐκάστην ἄρσιν ἀπαστραπτούσας εἰς τὸ μαυροκίτρινον φέγγος τῶν δάδων.

Προσθέσατε εἰς ἅλα ταῦτα τὸν νεκρικὸν καὶ λένθιμον ἦχον τῆς μουσικῆς, τοὺς χρεμετισμούς τῶν ἐξηγγιωμένων ἵππων, τὰ ἔντονα ἄσματα τῶν ψαλιῶν, τὰς βραχνὰς τῶν κατακρουομένων κραυγᾶς, καὶ θὰ ἔχητε μίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ φρικαλέου καὶ ἀποκρουστικοῦ θεάματος.

Πολλοί, ἐξηντλημένοι, πίπτουσι καθ’ ὁδὸν λιπόθυμοι· ἀμέσως δὲ παραλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων βοηθῶν, οἵτινες, περιδένοντες διὰ τῆς ποδιᾶς τῶν ἐκείνης τὴν κατασραγμένην τῶν κεφαλῆν, ἄγουσιν αὐτοὺς κατ’ εὐθείαν εἰς τὸν λουτρῶνα, ὅπου τοῖς ἐπιτίθεται ἔμπλαστρον ἐπὶ τῆς πληγῆς. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἐντὸς τοῦ κύκλου καὶ ἄλλοι τινές, κρατοῦντες μεγάλα ρόπαλα, τὰ ὁποῖα θέτουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀσυνειδήτως πλέον, ἐκ τῆς μέθης τοῦ αἵματος, κατακρουομένων, ἵν’ ἀποσοβήσωσι τὰ ὀρηκτικὰ κτυπήματα τῶν μαχαιρῶν τῶν· καθὼς ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, κρατοῦντες λευκὰ προσόψια, δι’ ὧν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, σπογγίζουσι τοὺς ἐκ τοῦ πηγνυμένου ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων αἵματος θαμβουμένους τῶν σφραζομένων ὀφθαλμούς· καί, τέλος, ἄλλοι, οἵτινες ἀφαιροῦσιν ἐπὶ τέλος τὰς μαχαίρας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἐκμανέστερον καὶ λυσοδέστερον σφραγιαζομένων καὶ ἐνταυτῷ μὴ ἐξαπλουμένων ἐκ τῆς δεινῆς αἱμορραγίας φανατικῶν . . .

Τὴν πομπὴν κλείουσι πολυάριθμοι Πέρσαι ἐκ τῶν ἐγκρίτων, οἵτινες, καθὼς καὶ οἱ προπορευόμενοι ἱμάμια, ἀρκοῦνται μόνον νὰ τύπτωσιν ἀπαλῶς διὰ τῶν χειρῶν τὰ στήθη τῶν. Πολλοὶ δ’ ἐξ αὐτῶν κλαίουσι γοερῶς ἐκ θρησκευτικῆς συγκινήσεως. Τὸ ἴδιον κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι Πέρσαι, οἱ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἰστάμενοι καὶ μὴ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν αἱματοχυσίαν. Διότι, πρέπει νὰ σημειώσωμεν καὶ τοῦτο, οἱ σφραγιαζόμενοι εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν μὴ καὶ ὄλοι, ἐκ τοῦ κατωτέρου ὄχλου, ὀνηλάται, πλανόδιοι μικροπωληταὶ κλπ. Ἐνῶ οἱ πλούσιοι ἀναλαμβάνουσι, διὰ συνεισφορῶν, μόνον τὰ ἔξοδα τῆς ἐορτῆς, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι καὶ ὀλίγα : ἑκατοντάδες πύχεις λινοῦ ὑφάσματος, ἀκόνισμα μαχαιρῶν, ἐνοίκιον λουτρῶνων δι’ ὅλην τὴν νύκτα, ἔμπλαστρον κλπ. Λέγεται μάλιστα ὅτι οἱ πλούσιοι Πέρσαι πληρώνουσι τοὺς αἱματοκυλιμένους, ἀγοράζοντες τρόπον τινὰ ἓν μέρος τῆς αἱματοχυσίας διὰ λογαριασμόν τῶν.

Τοιαῦται ὁμάδες (τεστὲ) ἐξέρχονται ἐν ὄλῳ καὶ ταυτοχρόνως τέσσαρες, μία ἐξ ἐκάστου τῶν προμνησθέντων τεσσάρων μεγάλων περσικῶν χανίων. Ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως, σφραγιαζόμενοι καὶ θρυμματιζόμενοι, περιέλθωσιν ὁδοῦς

τινας τῆς Σταμποῦλ καὶ φθάσωσι μέχρι τῆς πλατείας τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, ὅπου ἀναπέμπουσι δεήσεις ὑπὲρ τοῦ Σουλτάνου, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ Βαλιδὲ-χάν· ἐκεῖ δὲ, ἀφοῦ καὶ πάλιν κάμουν δις τὸν γύρον τοῦ περιβόλου, ἴστανται πρὸ τῆς πρεσβευτικῆς ἐξέδρας, ὅπου εἰς γλυκυφωνότατος ἱμάμης ἐκ τοῦ ὄμιλου ἀναγινώσκει μελωδικώτατα περσιστὶ τελευταίας τινὰς προσευχάς, καὶ καταλήγει εἰς δέησιν ὑπὲρ τοῦ Σάχου καὶ τοῦ περσικοῦ λαοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν ὄλοι ἀπαντῶσι διὰ βροντοφῶνων « Ἀμήν ». Μεθ’ ὃ διαλύεται ἡ ὁμάς, τὰ λάβαρα καὶ αἱ σημαῖαι ἀποσύρονται, ἀποσάπτονται οἱ ἵπποι, αἱ μάχαιραι παραδίδονται εἰς τὴν ἀποθήκην, καὶ δὲν ἀκούει τις πλέον ἐπὶ τινα λεπτὰ εἰμὴ τὸν ξηρόηχον τριγμὸν τῶν σχιζομένων ποδιῶν, δι’ ὧν ἕκαστος περιτυλίσσει τὴν κατακρουομένην του κεφαλῆν, καὶ τρέχει εἰς τὸν λουτρῶνα διὰ νὰ περιποιηθῆ τὴν πληγὴν του. Οἱ ἐκ τῶν πληγῶν τούτων ἀποθνήσκοντες — καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι — καταλέγονται μεταξὺ τῶν ἠγιασμένων ὑπερασπιστῶν τῆς πίστεως.

Ἐν τούτοις ἡ τελευταία ὁμάς, ἡ ἐκ τοῦ Ζουλκεφφιλ-χάν ἐκκινουσα, εἰς ἣν συμμετέχει καὶ ἡ πρεσβεῖα, παρουσιάζει μίαν ἐξόχως φαντασμαγορικὴν εἰκόνα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ παρατηρητοῦ : Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος, προπορευόμενοι καὶ τῶν λαβάρων, ἔρχονται, εἰς δύο μακροτάτας σειράς, λαμπαδηφόροι κρατοῦντες κρυστάλλινα ὁμοιομορφα καὶ ὑψηλὰ κηροπήγια μὲ διαφοροχρῶμους μεγάλους καὶ ἐπιμήκεις φανούς. Ἡ εἰς τὸ Βαλιδὲ-χάν εἴσοδος τῆς ὁμάδος ταύτης συμπίπτει μετὰ τῆς ἀποδείπνου προσευχῆς, ὅτε καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ περιβόλου τεμένους ἀκούεται, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων καὶ ἀφηνιασμένων κραυγῶν τῶν σφραγιαζομένων, γλυκυτάτη καὶ ἠδυπαθῆς ἡ μελωδία τοῦ *μουεζλινῆ*. Μετὰ δὲ τὴν διάλυσιν καὶ τῆς ὁμάδος ταύτης, λήγει ἡ ἐορτή. Τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς νυκτὸς διέρχονται ἐν διαφόροις προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, τῆ δὲ ἐπαύριον, ἀπὸ πρωΐας, μεταβαίνουνσι ὄλοι εἰς τὸ Σκούταρι, ὅπου ὑπάρχει ἐπίσης ἴδιον αὐτῶν τέμενος, ἐν τῷ ὁποίῳ τελοῦσι τὰς προσευχὰς τῆς ἡμέρας καὶ ἄλλας λιτανείας ἀναμιάκτους· ἀφοῦ δὲ τελέσωσιν ἐκεῖ καὶ τὴν προσευχὴν τοῦ δειλινοῦ, ἐπανέρχονται εἰς τὰ ἴδια.

Τοιαῦτα ἐν ὀλίγοις τὰ κατὰ τὴν τραγικὴν ταύτην καὶ τρομακτικὴν τὴν θέαν περσικὴν ἐορτὴν τοῦ πένθους. Οἱ Τοῦρκοι καταδικάζουσι τὸ ἔθιμον τοῦτο, τὸ ὁποῖον θεωροῦσι βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον, ἀντιστρατευόμενον δὲ πρὸς τὰ νηφάλια δόγματα καὶ ἔθιμα τοῦ ἰσλαμισμού. Ἐθεάθησαν πολλοὶς Τοῦρκοι καταγνακτῆσαντες ἐπὶ τῆς θέας τοῦ χυνομένου ἀνθρωπίνου αἵματος, ἐγένοντο δὲ καὶ ἀπόπειρα ὅπως ἡ Κυβέρνησις ἐμποδίσῃ ἢ τοῦλάχιστον περιορίσῃ μόνον ἐντὸς τῶν περιβόλων τῶν χανίων τὴν φονικὴν ταύτην τελετὴν. Ἄλλως τε, ἐκτὸς τῆς ἰσχυρᾶς, πρὸς πρόληψιν ἀπεικταίων, στρατιωτικῆς καὶ ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἐλάχιστοι Τοῦρκοι μεταβαίνουνσι πρὸς θέαν τῆς ἐορτῆς ταύτης, ἦντινα θεωροῦσιν ἀντίθετον πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Κορανίου καὶ τοὺς θεσμούς τῆς μουσουλμανικῆς πίστεως.

'Από τὸν Τουρκοϊταλικὸν πόλεμον.

Ὁ Ιατρός Ἐρν βέη.

Ὁ ἀρχηγὸς καὶ τινες τῶν 29 Ὀθωμανῶν τῶν συλληφθέντων ἐν Φριούλη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἐντὸς Γαλλικοῦ σκάφους καὶ ἀπολυθέντων κατόπιν, ἐξακριβωθέντος ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ιατρικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου.

ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

— — — — —

Η ΚΟΝΙΣ ΚΑΙ Η ΘΗΣΙΜΟΤΗΣ

Πρόσφατος γερμανικὴ στατιστικὴ σημειώνει τὴν ὑπὸ τῆς κόνεως θησιμότητα 5 ἐπὶ 1000. Ἐννοοῦμεν ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των ὑποχρεοῦνται νὰ μένωσιν εἰς τὴν κόνιν. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν θανόντων ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς κόνεως. Ἰσχυρὰ αἱ μεταλλικαὶ κόνεις, προερχόμεναι ἐκ λίθων ἢ πορσελάνης, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα· ἔπειτα ἐρχοῦνται αἱ μολυβδόχοι καὶ σιδηροχοί, μετ' αὐτὰς αἱ τοῦ καπνοῦ καὶ τέλος αἱ κόνεις τῶν δερμάτων, τῶν πτερῶν, τοῦ βάμβακος καὶ τοῦ χάρτου.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Πολλοί, καίτοι ἀγαπῶσι τὴν καθαριότητα, μ' ἔλα ταῦτα παραμελοῦσι τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας. Τὰς συνεπείας τῆς τσιαύτης ἀμελείας τὰς γνωρίζομεν ὅλοι· ὀδονταλγία, δυσσομίαι, τερηδῶν, εἶναι αἱ ἐλαφρότεροι.

Πρέπει ν' ἀκολουθῶμεν μίαν τακτικὴν καὶ ἐπιμελὴ καθαριότητα διὰ τὸ στόμα μας. Ἐχομεν δὲ νὰ συστήσωμεν τὰ ἑξῆς πολὺ πρακτικά:

1) Πρῶταν καὶ ἑσπέρας πλύσιν τοῦ στόματος μὲ χλιαρὸν ὕδωρ, εἰς τὸ ὅποιον νὰ προστεθῇ ὀλίγον $\text{bi carbonate de soude}$.

2) Καθαρισμὸν τῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων κενῶν μερῶν διὰ ξυλαρίου μαλακοῦ καὶ πολὺ καθαροῦ, τὸ ὅποιον πρέπει ν' ἀπορρίπτεται μετὰ τὴν πρώτην χρῆσιν του.

3) Μετὰ τὸν καθαρισμὸν ταύτον, πλύσιν τοῦ στόματος δι' ἀφθόνου χλιαροῦ ὕδατος, τὸ ὅποιον δύνασθε καὶ ν' ἀρωματίσετε.

Αὐτὰ ἔμως δὲν ἀρκοῦν· πρέπει νὰ ἐκλέξετε καὶ ψήκτραν, ἢ ὅποια νὰ μὴ εἶναι οὔτε πολὺ μαλακὴ, οὔτε πολὺ σκληρὰ. Ἐν τούτοις πρακτικώτερον καὶ εὐκολώτερον εἶναι νὰ μεταχειρίζεσθε ἀντὶ ψήκτρας τὸ ἄκρον καθαροῦ μάκτρου, περιτυλίσσοντες τὸν δείκτην τῆς χειρὸς σας. Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ὁ μᾶλλον ἀκίνδυνος καὶ περισσότερον ἀποτελεσματικὸς.

Μεγάλῃ προσοχῇ χρειάζεται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὀδοντοκόνεως. Ἄν δὲν ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας καλὴν τσιαύτην, ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν: $\text{peroxyde de sodium}$ (ἡμισυ κοχλιάριον τοῦ καφέ) εἰς ἓν ποτήριον χλιαροῦ ὕδατος μὲ σταγόνας τινὰς alcool de menthe δι' ἀρωματισμὸν.

Ἄν οἱ ὀδόντες ἔχουν κιτρινίσση, ἐξ αἰτίας τοῦ καπνοῦ π. χ., ὀξυγονοῦχον ὕδωρ ἀσθενές, προπαρασκευαζόμενον τὴν στιγμὴν τῆς χρήσεως καὶ διάλυσιν $\text{peroxyde de sodium}$ ἀρκεῖ νὰ τὰς λευκάνη. Διὰ νὰ διατηρῆ ὁμοίως τὰς ἰδιότητάς τὸ $\text{peroxyde de sodium}$, πρέπει νὰ φυλάσσεται ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀποτόμων καταπτώσεων τῆς θερμοκρασίας, ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν ὑγρασίαν.

Ἡ σκωρία τῶν ὀδόντων (tartre) ἀφαιρεῖται δι' ὕδατος περιέχοντος στυπυριαν (alun), τὸ ὅποιον δις τῆς ἑβδομάδος πρέπει νὰ βρέχη τὸ ὕψασμα, τὸ ὅποιον θὰ χρησιμεύη ἢ ψήκτρα.

Η ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἡ ἀστρονομία ἢ οἱ ἀστρονόμοι — ἔμως θέλετε — οὐδέποτε θὰ κατορθώσωσι νὰ μᾶς συνειθίσουν εἰς τὰ παράδοξα τοῦ οὐρανοῦ. Κατὰ τὸ ληξάν ἔτος ἀπεκάλυψαν 8 κομήτας, ἔλασαν ἓνα πλανήτην καὶ ἀφοῦ μᾶς εἶπον ὅτι ὁ ἥλιος ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μᾶς πλη-

σιάσῃ, τώρα μᾶς διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ σελήνη ἀπομακρύνεται ἀπὸ ἡμᾶς.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἐξηκρίβωσαν οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Greenwich, οἵτινες, μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὥρας, ἀσχολοῦνται καὶ ἐπὶ τῆς ἀποστάσεως τοῦ πλανήτου μας πρὸς τὸν δορυφορον του.

Ἡ ξανθὴ Φοῖβη ἦτο εἰς 384,400 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ τὴν μέσην αὐτῆς ἀπόστασιν. Τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἡ ἀπόστασις αὕτη εἶναι μικροτέρα. Αἱ τελευταῖαι ἐξακριβώσεις δίδουσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἀριθμὸν τῶν 384,446 χιλιομέτρων ἀκριβῶς, ἢτοι 30 φορές ὡς ἡ διάμετρος τῆς γῆς.

Διὰ νὰ δώσωμεν ἰδέαν τοῦ μήκους τούτου λέγομεν ὅτι ἂν ὁδοιπόρος τις διανύη 30 χιλιομέτρα τὴν ἡμέραν, εἰς 30 ἔτη θὰ διανύσῃ τὸ διάστημα τοῦτο.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ ἔχωσιν ἐπιτύχει ἐκρηκτικὴν τινα μηχανὴν τόσον ἰσχυράν, ὥστε θὰ εἶδῃ εἰς τὴν θοῖδα τὴν αὐτὴν ταχύτητα τῶν 12 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον, ἢ ὅβις αὕτη θὰ φθάσῃ τὴν σελήνην εἰς διάστημικ μικρότερον τῆς μιᾶς ἡμέρας.

Ἐξεδόθη:

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας

Β. Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδῖσια νοσήματα»

Εὐρίσκεται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα

καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ:

Δίοδος Γαλατᾶ Σεραί, ἀριθ. 1.

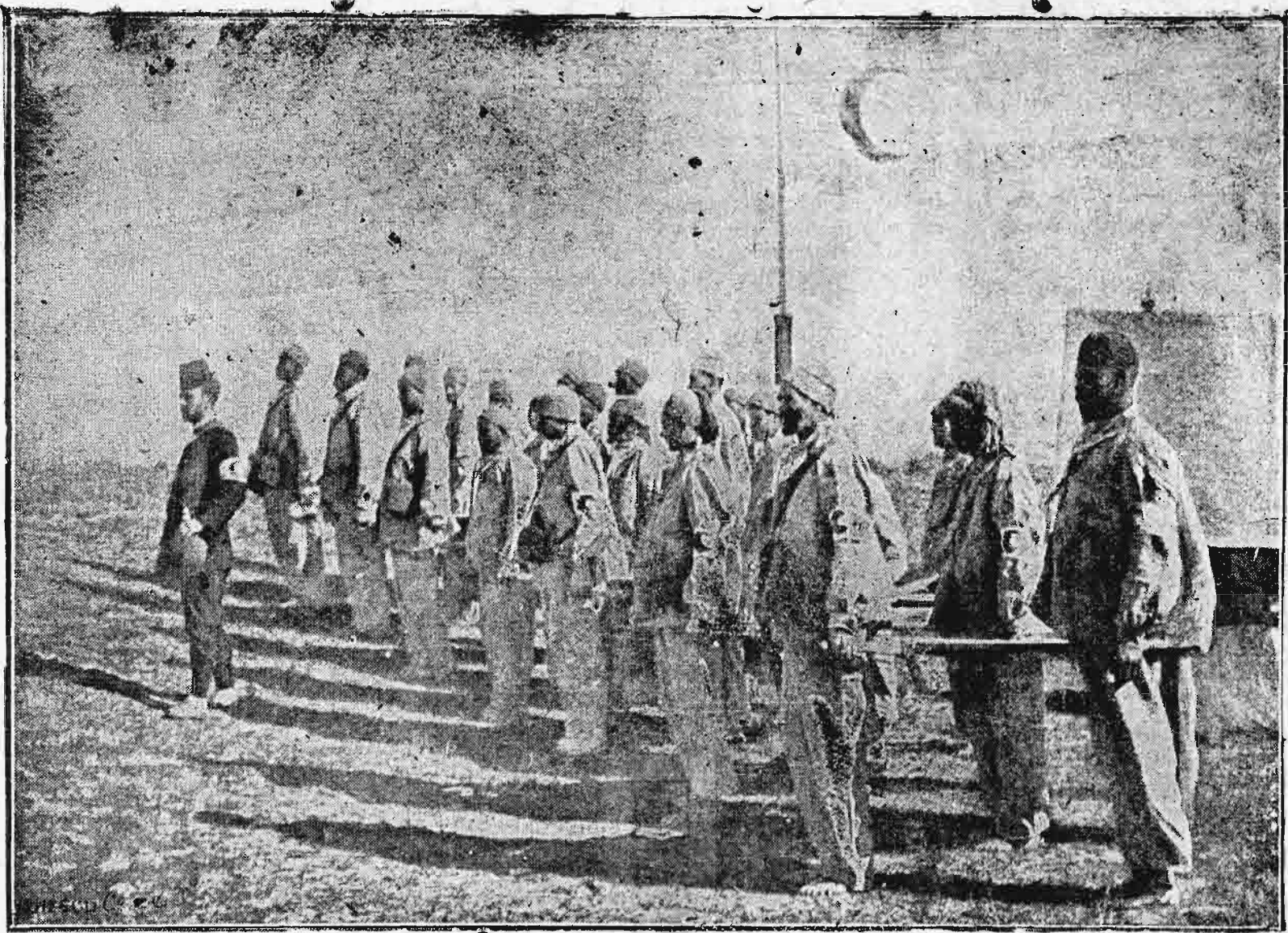
— Τιμὴ γρ. 4 —

Ὁ πρίγκηψ Βόρις,

διάδοχος τοῦ Βουλγαρικοῦ Θρόνου, οἵτινος ἡ ἐνηλικίωσις ἐσφράσθη τὴν παρελθ. ἑβδομάδα.

Ἀπὸ τὸν Τουρκοϊταλικὸν πόλεμον.

Ἄραβες νοσοκόμοι ἐργαζόμενοι ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τῆς ἰατρικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου ἐν Τύνιδι.

Matolin

Νέα ὕδατοβαφή ὑγιεινή.

Προσόντα : Εἶναι ἡ στερεωτέρα, διαρκεστέρα, ὠραιότερα ὄλων τῶν γνωστῶν μέχρι σήμερον βαφῶν.

Εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς ἀπολύμανσιν, συνιστωμένη ὑπὸ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, εἶναι χρησιμοποιοῦται μετὰ τὰ κρούσματα πυρετῶν καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν.

Φονεύει ὅλα τὰ δχληρὰ ἔντομα, ὡς ψύλλους, κόριζας κλπ.

Δύναται νὰ πλυθῇ διὰ σπόγγου τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν χρησιμοποίησίν της ὡς αἱ ἄλλαι βαφαὶ mate.

Διατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγροὺς τοίχους πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐλαιοβαφήν.

Δὲν περιέχει κανέν ἴχνος καυστικῶν ἢ ἀλκαλωδῶν.

Εἶναι ἠγγυημένη ὡς περιέχουσα 1/2 % φανικοῦ ὀξέος.

Δὲν ἐκδέχεται καὶ δύναται νὰ ἐπικαλυφθῇ διὰ στρώματος ἐλαιοβαφῆς ἢ βερνικίου. Ἐη-

ραίνεται ἀμέσως καὶ δὲν ἀφαιρεῖται διὰ τῆς προστριβῆς.

Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ ἀνοικτὰ χρώματα καὶ τὰ σκιερά. Τὸ λευκὸν χρῶμα συνιστᾶται διὰ τὰς ὀροφάς.

Δὲν περιέχει κανέν δηλητήριον καὶ εἶναι ἐτοιμὴ πάντοτε πρὸς χρησιμοποίησιν. Συνιστᾶται διὰ τῆς βαφῆς τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων, τῶν θαλάμων, ἐστιατορίων, γραφείων κλπ.

Αἱ λευκαὶ ὀροφαί, αἱ βαφόμεναι διὰ τῆς Ματολέν, δὲν μαυρίζουν ἐκ τοῦ θείου, διότι δὲν περιέχει μόλυβδον.

Κρατεῖται ἐφ' ὄλων τῶν ὑλικῶν, ὡς σιδήρου, πέτρας, ξύλου ἢ χάρτου καὶ καθίσταται στερεὰ ὡς πέτρα. Εἶναι κατάλληλος διὰ βαφᾶς ξυλίνων οἰκοδομῶν τόσο ἐξωτερικῶν ὅσον, καὶ ἐσωτερικῶν.

Ἡ βαφή αὕτη ἀντικαθιστᾶ τὰ χάρτινα ἐπιστρώματα (ταπιτσαρίας), τὰ τόσο νοσογόνα. Τὰ δωμάτια τὰ ἐπικεχρισμένα διὰ τῆς βαφῆς ταύτης, εἶναι εὐάρεστα εἰς τὴν θέαν.

Εἶναι ἀφλεκτος, χρησιμοποιοῦται εἰς τὰ θέατρα, ἐκκλησίας, νοσοκομεῖα, γραφεῖα, στρατῶνας κλπ.

Ἐν χιλιόγραμμον Ματολέν δύναται νὰ βάψῃ 10 τετραγωνικὰ μέτρα.

Ἐπειδὴ ἡ βαφή αὕτη εἶναι ἐτοιμὴ πρὸς χρῆσιν, ἐπειδὴ εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ χρώματα,

ἐπειδὴ δὲν περιέχει κανέν δηλητήριον, δύναται νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἕκαστος διὰ νὰ βάψῃ μόνος του τὰ δωμάτια του.

Δὲν κοστίζει ἀκριβώτερον ἀπὸ τὰς ἐλαιοβαφᾶς καὶ ὁμοῦ τὰ προσόντα της εἶναι περισσότερα ἐκείνων Ὀλα τὰ χρώματα πωλοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ αὐτὸ τὸ πολὺ ἀκριβὸν καρμίνιον, τὸ βερμυλίον, τὰ πράσινα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀκριβὰ χρώματα.

Οἰκονομία ἐργασίας κατὰ 50% σχετικῶς πρὸς τὰς ἐλαιοβαφᾶς. Διὰ νὰ κάμειτε τρεῖς φορὰς ἐλαιοβαφήν, χρειάζεσθε τοὐλάχιστον 3 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ἡ Ματολέν ξηραίνεται, δύνασθε νὰ τὴν κάμειτε ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Αἱ ὑγιεινὰ ἰδιότητες τῆς Ματολέν καὶ ἡ εὐθηνία της τὴν κατέστησαν προσφιλεστάτην εἰς ὅλους, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχάς.

Πωλεῖται εἰς δοχεῖα 1 χιλιογρ., 1/4 χιλιογρ., 12 1/2 καὶ ἄνω.

Εὑρίσκεται εἰς τὸ Κατάστημα ἐλαιοβαφῶν Γρηγ. Π. Χρησιδου, ἐν Γαλατῇ, Φεομελε-δζιλέρ, 131—133 ἢ

Matolin.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ

Στηλεγμένη ή μητέρα στην μεγάλη βαλανιδια που ήταν μπροστά στην αυλή του σπητιού της, έκοίταζε με τή χέρια σταυρωμένα τή μονάκριβο αγόρι της που με τή θαύμα τ' Αγιαννίου του Προδρόμου έσώθηκε από τήν μεγάλην άρρώστια του κ' έπαίξε τώρα μοναχό του με τή βότσαλα, καθισμένο εκεί μπροστά στα πόδια της.

Τό είχε τρέξει στή καρδιά του Προδρόμου, αν γείνη καλά νά τή πάη και νά τή ρίξη από τόν κρημνό του Μοναστηριού. Εκεί έρριξαν τόσες μητέρες τή ποιότητα τους, εκεί με τρώμαρα τή γκρέμισαν από τόν ψηλό εκείνο Κοκκινόβραχο σ' όνομα του Προδρόμου χωρίς νά πάθουν τίποτε. Αυτό τή τάξιμο είχε κάμει κ' αυτή ή δυστυχισμένη για τή παιδί της, κ' έφτασε ή μέρα πούπρεπε νά τή πάη στο Μοναστήρι και νά τή παραδώση στα χέρια του Ήγουμένου για νά τή ρίξη ούτός στόν κρημνό.

Και βλέπει τώρα ή μητέρα τή ξανθό άγοράκι της άμεριμνό και χαρούμενο νά παίξη εκεί μπροστά της, και νοιώθει μέσα της ένα φόβο σ' ή μεγάλη πέτρα τάφου νά πλοκώνη τήν καρδιά της. Έκοίταζε τριγύρω κ' όλα μαύρα και σκοτεινά τής έφαινότο. Τή μικρό χωριό που με τ' άσπρα του σπητάκια έλαιπε δόξαξο στή πλάη του βουνού ήταν κ' αυτό φυλακή σκοτεινή που τήν περιέκλωνε και τήν έτυραννούσε. Οι άνθρωποι όλοι, που συμπνετικά τήν έκοίταζαν σαν νά καταλάβαιναν τόν πόνο που τής έθλιβε τήν καρδιά, τής έφαινότο άκορδοι όλοι και σκληροί. Κανείς δέν τής έλεγε νά μήν κάνη τή φοβερό τάξιμο, σαν νά μήν έδοξίμοσαν ποτέ τους τί θά είπη πόνες μητέρας.

Μά μέσα στή σκοτεινή λογική της, που οι στοχασμοί δέν εβρισκαν άκρη, σαν νυχτοπεταλούδες που γυρίζουν μέσα σ' ή κάστρο σκοτεινό και χαρβαλωμένο, σαν άγρια περιστέρια που κλεισμένα σ' ή βαθεία σπηλιά χτυπούν τυφλά τή φτερά τους τους δεξιά και άριστερά—έχυθησε τώρα λίγο φως όταν ένθυμήθηκε τή μητέρα της.

— Νά ιδώ, είπε, τί θά είπη και ή μάνα μου. Θά μ' άφήση κ' αυτή νά ρίξω στή χάρι του τή παιδί μου; Αυτή και μένα και τή παιδί μου λυπάται και δέν θά μ' άφήση νά τή χάσω έτσι άδικα.

Και με άργό βήμα, κρατώντας τή αγόρι της από τή χέρι, έπήγε στή μητέρα της. Τήν ήδρε καθισμένη έξω στή αυλή του μικρού σπητιού που τήν σκεπάζει ή μεγάλη κρεβατίνα—ή κληματαριά που κάνει τούς χονδρόρροφους κερραθάδες.

Αυτή τή φορά και τή σπητι της μητέρας ήταν άσχημο. Τής έφάνηκε πολύ μικρό και πολύ σκοτεινό, και άπορούσε πώς μέσα σ' αυτό τή καλύβη άναστήθηκε κ' αυτή κ' έμεγάλωσε κ' έζησε τόσα χρόνια ως που πανδρεύθηκε. Η πόρτα του τώρα τής έφάνηκε πολύ στενή και δέν θά τή χωρούσε νάμπη μέσω, και κωλύτερα που βρήκε τή μητέρα της απ' έξω στή αυλή.

— Μάνα, τής είπε με θλιβερή φωνή, έταξα τή παιδί μου στήν άρρώστια του νά τή ρίξω στή χάρι του Προδρόμου αν γείνη καλά, και τώρα νά τή, έγεινε καλά. Τί με συμβουλεύεις και σύ; νά τή κάνω τή τάξιμο ή νά μήν τή κάνω;

— Έκανε ή μάνα τή Σταυρό της, έπήρε τή εγγόνη της στήν άγκαλιά, τή έφίλησε, κ' άγριοκοίταζε τήν κόρη της.

— Άφού τώταξες, κ' έγεινε καλά, νά πώς νά τή ρίξης στή χάρι του.

— Μάνα, λέπει ή άνδρας μου στα ξένα, και τώταξα χωρίς νά τόν ρωτήσω.

— Η χάρι του Προδρόμου, που τώκαμε καλά, δέ ρώτησε τόν άνδρα σου.

— Κι αν πάθη τή παιδί μου τίποτα, μάνα, τί θά είπω στόν άνδρα μου, σαν γυρίση από τή ξένα;

— Ό Άγιάννης ή Προδρόμος, που τούδωκε τήν

ύγιά του, δέν θά τ' άφήση νά πάθη τίποτα. Πρέπει νάχης πίστι στή χάρι του.

Παίρνει άπελπισμένη από τή χέρια τής μητέρας της τή αγόρι και φεύγει κείθε με λαχτάρα.

— Πρέπει λοιπόν νά κάνη τή τάξιμο από τή βράχο του Μοναστηριού τή παιδί της; Τρέμει, όλη τρέμει και σφίγγει τή παιδί στήν άγκαλιά της. Παρπατεί και δέν βλέπει μπροστά της. Είναι λιγομένη από τή νηστεία. Σαράντα μέρες νήστεψε τή χρέας και τή λάδι για νά πίσση τή τάξιμό της. Και περπατεί τώρα χωρίς νά βλέπη μπροστά της.

Σκουντάει τούς διαβάτους εκεί που περνάει και δέν τή καταλαβαίνει. Τ' άγκάθια άγκυλώνουν τή πόδια της και δέν τή νοιώθει. Τά βράτα ξεσχίζουν άρπάζοντας τή φορέματά της και αυτή άνέμποδη τ' άφίνει και περνάει. Τά σκυλιά μέσ' από τή μανδριά, έξω στή χωριό, τήν γαυγίζουν και τήν κνηγούν, κ' αυτή περπατεί άφρόντιστα χωρίς νά τήν φοβίζον. Μέσα στή μεγάλο δάσος που διαβαίνει τώρα, άπαντάει άνθρώπους κακούς και δέν φοβάται όποτε για τήν άμορφιά της, ούτε για τήν τιμήν της. Σφίγγει μοναχό, σφίγγει τή παιδί στήν άγκαλιά της, και τσαβίζει μπροστά χωρίς νά γυρίση νά τούς κοιτάξη, χωρίς νά προσέξη στή λάγια τους.

Φθάνει τώρα στόν άνηφορικό δρόμο, στόν μεγάλο εκείνον άνήφορο που τσαβίζει κατά τή Μοναστήρι χωρίς νά σταθή. Κόβονται τή θηπάτα της από τήν κούρσα, από τήν νηστεία. από τήν λαχτάρα του παιδιού της. Κι άνεβαίνει, άνεβαίνει με τή παιδί στήν άγκαλιά για νά φθάση μιά ώρα άργότερα επάνω στήν χάρι του Προδρόμου.

Και τή βλέπει τώρα, βλέπει με γρήγορο καρδιοχτύπι τή Μοναστήρι ριζωμένο εκεί ψηλά μέσα στή βράχο σαν φωλιά πετροχειλιδονιού. Νά, τή μικρό του κερπαναργιό με τή χρυσό Σταυρό επάνω στην κορυφή του. Νά, και τή κανδύλι που καιεί εκεί βαθειά στού βράχου τή σπηλιά μπροστά στή παμπάλαιο, στή θαυματουργό εικόνα του Προδρόμου. Βλέπει τήν φλόγα του νά σιγοτρέμει από μακρυ και θαρρεί πώς τήν προσκαλεί νά φθάση τή ταχύτερο, και άνεβαίνει με τή παιδί στα χέρια, με τή τάξιμο, άνεβαίν' ή δύστυχη μητέρα, λαχνασμένη από τόν άνήφορο, καταϊδρωμένη, με ξανοιμένα τή γλωμά της μάγουλα, με τής δυό πλεξούδες τών μαλλιών της πίσω στήν πλάτη κρεμασμένες, με τή σκούρο κεφαλομάνδυλο κατεβαμένο προς τή πρόσωπο, με τή μαύρα μάτια της πέντ' άνοιχτά κ' άνήνοχα και γοργοκίνητα και ίσκιερά, με τή γοργό άνεβοκατέβασμα του στήθους από τή βαρύ άνόσασμα, με τήν άγρια λαχτάρα τής ψυχής και τήν παραζάλη του νου και τόν κόπο τών ποδιών και με τή φόβο και με τήν τρώμαρα μόνο για τή παιδί της, για τή μονάκριβο παιδί της—όσο άνεβαίνει, και φθάνει τώρα στή Μοναστήρι του Προδρόμου, επάνω εκεί ψηλά στή βράχο πουνε κτισμένο σ' ή φωλιά πετροχειλιδονιού.

Από τή μεγάλο ήθος θά ρίξη τή παιδί της κάτω, θά κάνη τή τάξιμο. Άχ, νά μήν πάθαινε τή παιδί τίποτα! Ποιος μπορεί νά τή βεβαιώση ότι θά τή φυλάξη ή Προδρόμος και δέν θά πάθη τίποτα; Ποιος μπορεί νά τής βγάλη τή φόβο από τήν καρδιά; Ποιος μπορεί νά τής δώση λίγη πίστι, νά τήν έγκαρδιώση, νά τής μεγαλώση τή λιγοστευμένη έλπίδα ότι δέν θά σκοτωθή τή παιδί της πέφτοντας από τή ψηλώμα εκείνο του βράχου κάτω στήν άβυσσο του κρημνού;

Κανείς, κανείς! Ούτε αυτός ή Ήγουμένος του Μοναστηριού που τή βλέπει λιγοψυχισμένη μπροστά του. Κι αυτή τόν κοιτάζει στα μάτια παραπονετικά και τού λέγει:

— Άγιε Ήγουμένε, νά μετ' έλας τή παιδί μου και νά μεταλάβης κ' έμένα. Τή έχω τάξει στήν άρρώστια του νά τή ρίξω από τόν κρημνό κάτω, και νά που σου τώφερα. Ένήστεψα σαράντα μέρες, για τή τάξιμό μου... Ένα παιδί τώχω, ένα,

και ζόνταψε νά μου πεθάνη. Τώταξα και δέν πέθανε... Πώς έσώθηκε δέν ξέρω... Ένα τώχω, ένα, και νά τή, στή παραδίω.

Έκοιτώνησε ή Ήγουμένος τή παιδί, έκοιτώνησε και τή μητέρα. Τή κανδύλι μπροστά στή εικόνα του Προδρόμου τρίζει τώρα και τή φως του άκόμη περισσότερο σιγοτρέμει. Ό Ήγουμένος και λόγια ψιθυρίζει κρατώντας τή αγόρι μπροστά στήν Όραία Πύλη σηκώνει ένωμένα τή χέρια και κλαμμένα τή μιάτια σ' ήν άλλη Μητέρα που ζωγραφισμένη εκεί ψηλά τήν κοιτάζει άσάλευτη μ' ένα κρύο χαμόγελο στα χείλη και με χαρούμενο τή δική της Παιδί στα χέρια που τή σφίγγουν στήν άγκαλιά της. Τά δακρυσμένα μάτια τής γονατισμένης μητέρας ζηλεύουν τήν άλλη τή ζωγραφισμένη εκεί ψηλά... Τήν ζηλεύει! Δέν έχει τή θάρρος νά τήν παρακαλέση για τή δική της παιδί, και γέρνει τή κ' φίλι κάτω, και μέσα στή σιγαλιά του ήρω έκείνου τόπου, που έπαφαν τώρα και τή χείλη του Ήγουμένου νά ψιθυρίζουν προσευχές, άκούονται μοναχά τή δάκρυα τής φτωχής μητέρας που σιάζουν επάνω στή μαρμαρόστρωτο πάτωμα.

Μένει εκεί για πολλήν ώρα ξεχασμένη, ως που τή παιδάκι της, τή ξανθό εκείνο άγοράκι με τή ροδοκόκκινα μάγουλα, τή κερασένιο στοματάκι και τή γαλανά μάτια, φεύγει με κλάμματα από τή χέρια του Ήγουμένου και τρέχει κοντά της, και τήν πίσνει από τόν ώμο και σκύβοντας τήν κοιτάζει μέσ' στα μάτια, και βλέποντας αυτά κλαμμένα κλαίει κ' αυτό περισσότερο.

Σηκώνεται ή μητέρα και τή παίρνει στήν άγκαλιά της. Ό Ήγουμένος περιμένει στήν πόρτα. Έφτασε ή ώρα που θά γείνη τή φοβερό τάξιμο. Τή καλογεροπαίδι χτυπάει λυπητερά τήν καρπάνα, κ' οι άλλη καλόγεροι προσεύχονται μέσα στα κελιά τους.

Η μητέρα τήν στιγμή εκείνη έξεχασεν όλον τόν κόσμο. Νομίζει πώς όλοι τήν άφησαν έρημη και άπροστάτευτη για νά παλαίψη, μιά γυναίκα αυτή, με τή Χάρι και νά σώση τή παιδί της. Θαρρεί πώς τώρα εινε ή στιγμή τής φοβεράς άρρώστιας του παιδιού της κ' έχι ή στιγμή που τώταξε στόν άγιον. Τώρα πρέπει νά κινήση τόν θάνατο, τώρα που θά τή βγάλη από τήν άγκαλιά της κ' όχι τότε που άρρωστο τώχε μπροστά της κ' έγεινε στή προσκέφαλό του και προσπαθούσε νά τή δώση τήν ψυχή της, τή ζωή της όλόκληρη για νά σωθή εκείνο. Και τότε ελεγε όλους τούς συγγενείς κοντά της, ένφ τώρα εινε μόνη, έρημη, άδύνατη, μέσα στή σιγαλιά τής μικράς εκκλησίας του Μοναστηριού, χωρίς ν' άκούη ή ά παρηγορητικό λόγο από κανένα.

Τρίζει τή βλέμμα στή θύλο τής εκκλησίας και βλέπει πόλη τή ζωγραφισμένη Μητέρα. Ω! πώς τήν πληγώνει τή άβυσσο χαμόγελό της!...

Ό Ήγουμένος περιμένει στήν πόρτα, μ' αυτή δέν προχωρεί για νά τή παραδώση τή παιδί. Νομίζει πώς αν άργήση άκόμα λίγο, κάποιος θά βρεθ' ή τήν έμποδίση, κάποιος θά τή λυπηθ' ή και θά τής είπη νά μήν κάνη τή τάξιμο. Τή στιγμή εκείνη έτριξε πάλιν ή κάτρη του κανδυλιού κ' έγίρισε κ' είδε τή εικόνα του Προδρόμου. Έκοίταζε τόν άγιο στα μάτια κ' ένόμισε πώς ήταν ζωντανός, πώς θά τής μιλούσε, πώς κάτι θά τής έλεγε για τή τάξιμο... Μιά κρυφή έλπίδ' άστραψε στα μάτια της. Άχ, και νά τής έλεγε τή άνηχο εκείνο εικόνα νά μή κάνη τή τάξιμο, νά τής δώση πίσω τήν υόσχεσιν της, νά μή θυσιάση τή παιδί της!

Τού κάκου περιμένει. Τή εικόνα δέν μιλεί, και π' ήρε τήν άπόφασι ή μητέρα. Προχωρεί στόν Ήγουμένο. Είχε μείνει ή μισή στής λίγες εκείνες στιγμές πώμεινε μοναχή μέσ' στήν εκκλησία. Θαρρεί πώς μονομιάς έλίγνεψε τή σώμα της, πώς έλωσε, κ' έμεινε ή σκιά τής γλωμή κ' άσαρκη. Στα μαλλιά της έφάνηκαν άσπρες τρίχες. Τήν έλυ-

πήθηκε ο 'Υγούμενος και της ειπε νάχη «πίστι στη χάρη του Προδρόμου και βαπτιστού 'Ιωάννου». Της ειπε πώς «ή χάρις του αγίου εινε μεγάλη παρά τῷ Θεῷ» και νά μή φοβάται διόλου. Τό παιδί της δέν θά πάθῃ τίποτε.

Εκείνη του ειπε πώς έχει μεγάλη πίστι, και τόσο μεγάλη που θά βαστάξῃ ἡ καρδιά της νά ρίξῃ μονάχη τὸ πα δὲ της στον κρημνό...

δεν ἤθελε νά τὸ ρίξῃ αὐτός. Της ἐφαίνεται σκληρός και ἄδικος. Τί τὴν ἤθελε αὐτὴ τὴν πίστι που της εἶπε; Αὐτὴ τὸ παιδί της ἤθελε νά σώσῃ κι' ὡς χυλοῦσε ὁ κόσμος.

Μὴ παρῶβῃς τὴν ὑπόσχεσί σου πρὸς τὸν Ἅγιο, και κάμε ὅτι θέλεις, της ειπε στὸ τέλος ὁ 'Υγούμενος. Καὶ στέκει σὺν καρφωμένος στὸ ἄνοιγμα της πόρτας και παρακολουθεῖ με τὰ μάτια τὴν μητέρα που κρατῶντας τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι ἄφωνη προχωρεῖ τώρα στὰ χεῖλη τοῦ κρημνοῦ.

Εκεῖ ἐστάθη. Κρατοῦσε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐλάει τὸ καυμένο και με τῶνα του χέρι κρατοῦσε τὴ μητέρα του ἀπὸ τὸ φουστάνι. Ἐσήκωσε κείνη τὸ βλέμμα και κοίταξε τὸν οὐρανό. Σύννεφα μαύρα ὀλόγυρα τὸν ἐσκέπαιζαν, κι' ἕνας θλιβερός ἄνθρωπος ἀλάωνετο γύρω στὰ βουνά και πέρα στὸ χωριό που μόλις ἄσπριζαν τὰ σπίτια μέσα στὴν ἔσκηη πρασινάδα τῶν δένδρων. Θυμήθηκε τότε τὴν μητέρα της κι' ἀκόμα θά ἐκάθετο ἔξω στὴν αἰχὴ τοῦ σπιτιοῦ, και ἀγανακτοῦσε ἐναντὶ τῆς γαμπρῆς τὴν ἀφησε νά κἀν τὸ τάξιμο. Θυμήθηκε τὸν ἄνδρα της που εἶλεσε στὰ ξένα κι' ἀνεστέναζε, γιατί δέν ἦταν στὸ χωριό νά τὴν ἐμποδίσῃ νά κἀν τὸ τάξιμο. Θυμήθηκε τὴν ἀρρώστια τοῦ παιδιοῦ της και τὴ στιγμή που ἀπηλπισμένη ἀπὸ τὸ γάμο, ἀπὸ τὴ μητέρα της, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της, ἀπὸ ὅλους, ἔκανε τὸ φοβερό τάξιμο στὴ χάρη τοῦ Προδρόμου. Θυμήθηκε πὼς τὸ παιδί της ἀμέσως ἀνέλαβε και σὲ δὲ μέρους ἐγενεε καλά, κι' ἐσκυψε τὴ στιγμή ἐκείνη νά τὸ ἰδῇ... Ἐνοιωθε πὼς τὸ χέρι της κρατοῦσε σφιχτά τὸ δικό του, μὰ μέσ' ἀπὸ τὴν τρικυμία τοῦ λογικοῦ της ἐνόμισε πὼς τὴν ἄφησε ἀπὸ τὸ χέρι και τραβήχθηκε πίσω ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ κρημνοῦ γιὰ νά τὴς φύγῃ. Ἐστρεψε τότε τὸ κεφάλι πίσω και εἶδε τὸν 'Υγούμενο νά στέκει ἀκόμα ὄρθος στὸ ἄνοιγμα της πόρτας με τὰ μάτια καρφωμένα πάνω της, κι' ἐνόμισε πὼς ἀκουσε μέσα της μιὰ βαρεῖα φωνή, ἄγνωστη, μυστικὴ, φοβερή, νά της φωνάζῃ:

— Τὸ τάξιμο!

Ἐτοιμάσθηκα νά πάρῃ τὸ παιδί και νά τὸ πετάξῃ στὸν κρημνό, ἢ νά τὸ σπρώξῃ και νά πῇ κάτω. Ἐνα βῆμ' ἀκόμα...

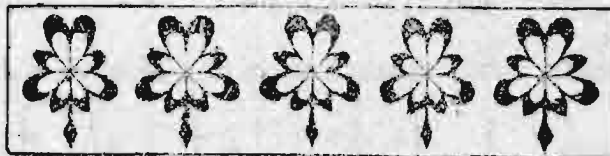
Ἐσκυψε τότε κάτω και κοίταξε τὴν ἄβυσσο τοῦ κρημνοῦ. Κρύος ἰδρώς ἐβρέξε τὰ μηνίγγια της και τὰ πόδια της ἀρχισαν νά τρέμουν. Ἐμαύριζεν ἡ ἄβυσσος ἐκείνη τὸν κρημνοῦ σὰ χάσμα πλατὺ και μεγάλο, σὺν ἕνα ἐρασιεῖο σύνορο που χωρίζει τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ θάνατο.

Κάτω, κάτω στὴ ρίζα τοῦ κρημνοῦ, που κυλάει ὁ Τάφος τὰ νερά του, ἐσταμάτησε τὸ βλέμμα της και ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπόστασι ἐνόμιζε πὼς ἦταν τὸ ποτάμι μιὰ κορδέλλα ἀιλωμένη, ἐν ἄσπρογάλαξο φρεῖδι που τεντωμένο ἐκεῖ κάτω δέν ἐφευγε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἀλλὰ δέν ἐσταμάτησε ὡς ἐκεῖ ἡ ματιὰ της: ἐπέριναγε τὸ βάθος ἐκείνο τὸ γήινο κι' ἐφθανε περὶ κάτω βαθειά σ' ἕνα ἄλλο κόσμο, κι' ἐβλεπεν ἐκεῖ ἐν' ἄλλο μαῦρο χάσμα κι' ἀκουε τὸ βουητό ἐνὸς ἄλλου μεγάλου ποταμοῦ με τεράστια κύματα που βράζουν και σηκώνονται χιλιάδες ὄργιες ψηλά και πέφτουν χιλιάδες ὄργιες βαθειά. Καὶ θυμήθηκε πὼς κάπου εἶχε ἀκούσει ἰὰ τὸ χόσμα αὐτὸ τὸ μαῦρο, ἀνακατωμένο με τὸν Πλοῖσιο και με τὸ Λάζαρο και με τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, και τὴ στιγμή ἐκείνη ἐνόμιζε πὼς ἀκουσε πάλι τὴν ἴδια φωνή νά βροντοφωνῇ σὺν κεραυνὸς σ' αὐτιά της:

— Τὸ τάξιμο!

Τὸ αἷμα ἐπάγωσε στίς φλέβες της κι' ἕνας μαῦρος στοχασμὸς ἐθόλωσε τὰ μάτια της. Δέν ἐβλεπε τίποτε πλέον. Μόνο σ' αὐτιά της ἀκουε ἀκατάπαυστα τὴ φοβερὴ φωνή... Τὴ στιγμή ἐκείνη ἐνόμιζε πὼς ἐσάλευε ὁ τόπος που ἐστέκετο, και σὺν νά μὴ ἐνοιωθε οὔτε που ἦταν, οὔτε τί ἐγύρευεν, ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ παιδί κοντά της, ἐκεῖ στὰ χεῖλη τοῦ κρημνοῦ, τὸ ἐσήκωσε στὴν ἀγκαλιά της, τὸ ἐσφιξε στὸ στήθος της ἐπάνω, ἐκόλλησε ἰὰ χεῖλη της στὸ στόμα του, και ρίχθηκε μαζὺ του στὸν κρημνό.

Λ. ΑΣΤΕΡΗΣ

ΟΜΙΛΙΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΟΥ

Σ' ἔφερε ὁ δρόμος σου στὸ ἐρημικὸ κοιμητήρι. Τὰ κυπαρίσσια λουσμένα ἀπ' τὴ νυκτιάτικη βροχὴ γυρεύουνε νά φανοῦνε κι' αὐτὰ χαρωπὰ και πρόσχαρα στὸ πρωῒνὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Μὰ ὁ πόνος τους εἶνε βαθύς, τὸ χρώμά τους σκοταδερό και πένθιμο, κι' ὅσο θέλουν νά φανοῦνε πιὸ χαρούμενα, φαίνονται πιὸ λυπημένα. Ἡ θλίψις τους, λουσιμένη και στολισμένη, εἶναι πιὸ πικρὴ ἀκόμα.

Ἐπάνω στοὺς λιγοστοὺς σταυροὺς ὁ ἡλιος που στέγνωσε κάπια ξεχασμένα δάκρυα, παλεύει νά σβύσῃ τώρα τὴς δροσοσταλίδες τὴς βροχῆς. Θά τὴς σβύσῃ κι' αὐτές. Μὴ φοβάσαι!

Ἐτυχισημενοι νεκροί! εἶπε μέσα σου. Ὅλους ἕνας ταπεινὸς σταυρὸς σὰς σημαδεύει. Ἀδελφικά κοιμώσαστε πλαί-πλαί. Δέν σὰς χωρίζουν μαρμαρα, πλουτη, κοιποφανίες, στεφάνια. Κι' ὁ διαβάτης ἔχει μιὰ θλίψη και μιὰ ψυχοπονιὰ γιὰ ὅλους σας. Κανένας τάφος δέν του καυχιεταί. Κανένας νεκρὸς δέν του λέει: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ πλούσιος, ἐγὼ ὁ δυνατός, ἐγὼ ὁ τίμιος, ἐγὼ ὁ δοξασιμενος, ἐγὼ ὁ μεγάλος». Καὶ κανένας πάλιν δέν κρύπτει τὸ παράπονὸ του κάτω ἀπ' τὸ ταπεινὸ χροτάρι του τάφου του. Ἐτυχισημενοι νεκροί!

— εἶπε μέσα σου

Τὰ πιὸ πρόσχαρα λουλούδια, στεφανώνουν ἐναντὶ ἐρημο σταυροῦ. Κανένας δέν τὰ φύτεψε. Ὅμως βγήκανε μοναχά τους, ντυθήκανε τὰ ὀμορφότερά τους χρώματα και πλέξανε ἕνα μοσχοβολισμένο στεφάνι γύρω ἀπ' τὸν ἐρημο σταυρό. Ἀπὸ κάτω του κοιμάται ἡ ὀμορφη γυναίκα, που πέθανε ἀτιμη. Οἱ ἄνθρωποι τὴ μοιμπέφανε ὡς τὸν τάφο της. Τὰ λουλούδια τὴ δοξάζουν. Καὶ κοιμάται περηφανη.

Και λὲς πάλι μοναχός σου: Ἐτυχισημενοι νεκροί! Αἱ ἀρεταί σας, αἱ δόξαι σας, ἡ δύναμίς σας κι' αἱ ἁμαρτίαι σας δέν εἶναι χαραγμένα ἐπάνω στὸ σκληρὸ μάρμαρο. Τὰ διόματά σας δέν εἶναι γαιμένα μέσα στὰ βιβλία, πιὸ σκληρὰ και πιὸ αἰώνια ἀπὸ τὸ μάρμαρο. Αἱ παγίδες τὴς φήμης ἦτανε στημένες μαζουὰ ἀπ' τὴ ζωὴ σας. Ἡ ἱστορία δέν πέρασε ποτε ἀπ' τὸ χωριό σας. Κοιμηθῆτε ἡσυχοί!

Πήγαινε τώρα στὸ χωριό και πὲς τους: «Εἶδα στὸ κοιμητήρι σας ἕνα δυνατό, ἕνα πλούσιο, ἕνα φημοζήτη και μιὰ ἀτιμη γυναίκα». Θά σὲ πάρουν γιὰ τρελλό. Τὸ ξέρουν καλά πὼς δέκα χρόνια ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατό τους, οὔτε ἕνας μαῦρος σταυρὸς δέν θά ξεχωρίζῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Παλεύουν ὡς τόσο κι' αὐτοὶ γιὰ τὸνομα που θ' ἀφήσουνε. Καὶ σὺ νομίζεις πὼς σὺς μεγάλας πολιτείας τὴν δυστυχία τῶν ἀνθρώπων τὴν κάνει ἡ ἱστορία, τὸ βιβλίο κι' ὁ μαρμαρένιος τάφος με τὴ χρυσὴ ἐπιγραφή. Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ. Κάτω ἀπ' τὴς μαρμαρένιες στέγες τῶν πιατιῶν και κάτω ἀπὸ τὰ σκεβρωμένα δοκάρια τὴς καλύβης οἱ ἴδιοι ἀνόητοι ἄνθρωποι ζοῦν και παλεύουν. Κάτω ἀπ' τὰ μαρμαρίνα μαυ-

σωλεῖα και κάτω ἀπ' τοὺς μαῦρους σταυροὺς οἱ ἴδιοι δυστυχισημενοι νεκροὶ κοιμοῦνται. Καὶ μονάχα ἡ σοφὴ Φύσις στεφανώνει κάποτε με λίγα λουλούδια τὸν τάφο μιᾶς ἀτιμης γυναίκας. Μὰ κι' αὐτὸ κανένας δέν τὸ προσέχει. Οὔτε ζωντανός, οὔτε πεθαμένος.

Τὸ βλέπεις τὸ ψοφῆμι τὸ πεταμένο στὴ ρεματιὰ; Εἶναι ὁ μαντρόσκυλος τὴς στάνης. Τὸ τομάρι του εἶναι γδαρμένο ἐπάνω στὴ ράχι. Μιὰ βαθειὰ τρύπα φθάνει εἰς τὸ ραχοκόκαλό του. Δέκα χρόνια φύλαγε τὴ στάνη, σὺν πιστὸς στρατιώτης. Τὸν περασμένο χειμῶνα πάλαιψε μ' ἕνα κοπάδι λύκους και βγήκε νικητής, γεμάτος ἀπὸ τιμιάς πληγὰς. Δέν τὸν κάναμε στρατηγό, δέν του χαρίσαμε τιμιάς και δόξας. Ἐνα κομμάτι μαύρη κούραμάνα ἦτανε ἡ ἀμοιβή του. Τὸ χονδρὸ σχοινὶ γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του τὸ παράσημό του. Τώρα μιὰ πληγὴ κατὰστηθα, με παγωμένο αἷμα, στολίζει τὸ ἡρωϊκό του σῶμα. Οἱ κλέπται μπήκανε στὸ μαντρί. Τοὺς ἐγαυγισε, τοὺς ἐσχισε με τὰ δόντια. τοὺς ἐδιώξε μαζουὰ. Φεύγοντας ὁ κλέπτης τοῦ φύτεψε ἕνα βόλι στὰ στήθια. Κ' ἔπεσε νεκρὸς, φράζοντας ἀκόμα και με τὸ κουφάρι του τὴν πόρτα τὴς στάνης. Τὸν δέσανε μ' ἕνα σχοινὶ ἀπ' τὸ ποδάρι και τὸν σύρανε στὴ ρεματιὰ. Δέν τὸν ρίξανε τουφέκια, δέν τοῦ σκεπάσανε με σημαία τὸ κορμί του, δέν τοῦ στήσανε ἕνα μαρμαρίνο τάφο. Καὶ—στοχάσου!—ἡ ἱστορία, που ἔχει πάντα ἄγραφα φύλλα γιὰ κάθε ἡρωισμό και γιὰ κάθε θυσία, δέν θά περάσῃ ποτε στὰ φύλλα της τὸ ἄνομα του. Ἡ ἀρετὴ εἶνε μονάχα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπ' τὴν ἀρετὴ ἐνὸς σκύλου δέν ἀπομένει ἄλλο παρα, ἕνα ψοφῆμι. Καὶ τὰ ἀνόητα αὐτὰ πλάσματα ἐξακολουθοῦνε νά δουλεύουνε τὴν ἀρετὴ, που δέν τοὺς χρησιμεύει σε τίποτε. Ἀξίζει, μὰ τὸ Θεό, νά γονατίσης μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ψοφῆμι και νά τὸ στολίσῃς με λουλούδια.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

«Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΟΥ ἱατροῦ,
τῆ συνεργασίᾳ
τῶν διαπρέπεστερώων ἐν Ἑλλάδι, Εὐρώπῃ και Ὁθ.
Αὐτοκρατορίᾳ Ἑλλήνων καθηγητῶν, ἱατρῶν.
Τὸ σοβαρώτερον, καλλιτεχνικώτερον, εὐθηνότερον
ἐλληνικὸν ἱατρικὸν περιοδικόν.
Τόμος ἐτήσιος ἐξ 800 περίπου σελίδων σχήματος 8ου
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ: 40 ΓΡ. ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ
10 ΦΡ. ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Γραφεῖα: Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ,
Κωνσταντινούπολις.

—>>>> <<<<<<
Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΔΟΣ
δικηγόρος,
διπλωματοῦχος
τοῦ Ἑλληνικοῦ και τοῦ Τουρκικοῦ Πανεπιστημίου.
Γαλατῆ, Ἴσμουρλόγλου χάν.

→ ΑΣΤΕΙΑ ←

’Εξυπνάδα ’Εβραίου πωλητού.

’Βοηθεται ο Μαρχαδοῦτσος με της μανταπολάνες εις την αγοράστριαν.
 — Δώσε 38 πήγες, λέγει η κυρία.
 — Καλό, κοκονίτσα. (Μετρά): ’Ενα, ντύο, τρία . . . Πόσα παιδιά ἴχεις;
 — ’Εξη.
 — . . . ’Εξη, ἑφτά, ὀκτώ. . . Πόσων χρονῶν εἶναι;
 — Τὸ μεγαλύτερον δεκαπέντε.
 — Νά σου ζήση, κοκονίτσα . . . Δεκαπέντε, δεκαἴξη, δεκαεφτά . . . Καὶ σὺ πόσων χρονῶν εἶσαι;
 — Τριανταἴξη.
 — . . . Τι μινταἴξη, τριμνταεφτά, τριαντισοχτώ.
 ’Εἰ ὀγουρλούδικο. Ἀδίο, κοκονίτσα. Σουῖδωσα καὶ τὸ ρέστο τοῦ τοπιού παραπάνου.

Εἰς τὴν γέφυραν.

’Είνος: Γιατί ἔχει δύο ὰρολόγια ἐκεῖ;
 ’Εντόπιος: ’Όταν βλέπῃ ὁ ἕνας, νὰ μὴ φυλάγῃ ὁ ἄλλος.

’Ηλικία.

Δικαστής (πρὸς γεροντοκόρην): Πόσων ἐτῶν ἔγω τῶν 30 εἶσθε, δεσποινίς;
 ’Ελενίτσα: Δέκα ὀκτώ, κ. δικαστά.

’Απὸ τὸ σχολεῖο.

— Παιδιά, γιατί εἶναι τὰ ψάρια βωβὰ;
 — Δέν πᾶτε, κ. διδάσκαλε, νὰ μιλήσετε εἰς μέσ’ στοῦ νερό!

’Ο τοκογλύφος.

’Αβραάμ: Δέν ἐντρέπεσαι, Μποχώρ, νὰ παίρῃς 9% τόκον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας;
 Δέν φοβάσαι τὸν Θεὸ ἀπὸ πάνω ποὺ τὸ βλέπει;
 Μποχώρ: ’Ο Θεὸς τὸ βλέπει τὸ 9 ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ παίρνει γιὰ 6.

Κῆτος: Τί με κυτᾶς, βρέ, σκαρδαμυκτεῖ;
 Κῶτος: Σκαρδαμυκτης καὶ μπερμπάντης ἐσὺ εἶσαι, ρε μασκαρά!

— Ἀγαπήτὲ κύριε ὑπουργέ, εἰρήητε καμμιὰ θέσι διὰ τὸν υἱόν μου.
 — Τί ξεύρει νὰ κάμῃ;
 — Τίποτε ἂν εἰμποροῦσε, δέν θὰ σᾶς ζητοῦσα τίποτε γι’ αὐτόν.

Δάσκαλος: Πόσα θὰ κοστίσῃ μιὰ φορεσιὰ διὰν μοῦ χρειάζονται 3.15 μέτρα ὑφάσματος πρὸς 57 γρ. καὶ 10 παφάδες καὶ 190 γρ. ραπτικά;
 Μαθητής: Προτιμότερον δέν εἶναι, κ. διδάσκαλε ν’ ἀγοράσετε ἑτοιμα ρούχα ἀπ’ τοῦ Στάιν;

’Η σύζυγος (ἰποδεχομένη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τὸν ἄνδρα της, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του): Δέν ἐντρέπεσαι, καλὲ Μιμήκο, νὰ με χαιρετᾶς τόσον χλιαρά;
 Δέν βλέπεις αὐτόν ἐκεῖ με τί τριμηρότητα φιλεῖ τὴν γυναῖκά του;
 ’Ο σύζυγος: Ναι, ἀλλὰ . . . βλέπεις ὅτι αὐτὸς τώρα φεύγει.

’Ο μικρὸς ἀδελφός Τῶξευρα ἐγὼ πῶς θάρθῃτε σήμερα.
 ’Ο ἐραστής τῆς ἀδελφῆς: Τί! τὸ ἐμάντσεψς, Φωτάκη;
 ’Ο μικρὸς ἀδελφός: ’Όχι, τὸ παρατήρησα. Κάθε φορά ποῦ ἔρχεσθε, ἡ Φρόσω δέν βάζει κρομμύδι στοῦ στόμα της.

’Ο κύριος (πρὸς τὸν ὑπηρετήν): Τὸ ποτῆρι τὸ φέρνουν πάντα μέσα σ’ ἕνα δίσκον, Γιάννη. Δέν θάμαθες, φαίνεται, πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸν κύριον ποῦ ἦσο πρῖν.
 ’Ο ὑπηρετής: Μὰ ἐκεῖνος δέν ἔπινε διόλου νερό, κύριε.

— Κύριε βουλευτά, ὁ προστατευόμενος ποῦ σᾶς συνέστησα σᾶς εἶρε πάρα πολὺ ψυχρόν.
 — Λυποῦμαι πολὺ, κυρία, ποῦ ἤλθε σήμερον. . .

— ’Ο ἄνδρας μου ἦτο πολὺ καταπονεμένος. ’Ο ἱατρός τοῦ συνέστησε νὰ ἀναπαυθῇ λιγάκι. Τότε ἐταξειδεύσαμεν εἰς τὸ Βέλγιον, τὴν Γαλλίαν, τὴν Γερμανίαν τὴν Σουηδίαν, τὴν Ἰταλίαν, ἀλλ’ ὅταν ἐπεστρέψαμεν ἦτο πειδὸ πολὺ κουρασμένος.

— Τί εἶναι προτιμότερον: ὁ ἥλιος ἢ τὸ φεγγάρι;
 — Βεβαίως τὸ φεγγάρι! διότι τὴν ἡμέραν καὶ ὠρὸς ἥλιον ἔχει φῶς.

— Δεσποινίς, ἡ ἀδελφή σας θὰ μᾶς κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ τραγουδήσῃ καὶ τι κατὰ τὴν ἑσπερίδα.
 — ’Όχι δυστυχῶς, ὁ ἱατρός τῆς ἀπήγόρευσε νὰ τραγουδῇ ἐπὶ 6 μῆνας.
 — Μπᾶ! μήπως κατοικεῖ ἐδῶ κοντά;

Αἶνιγμα.

Φύγαν τὰ χρόνια τὰ παλῆα,
 κριμα, τρανέ μου Βουλευτά!
 Παῦσε τὰ χᾶδια τὰ πολλὰ
 κι’ ὄλοι σὲ πῆραν μυραδιῶ.
 Ρεζίλης γίνεσαι μ’ αὐτά,
 στὸ λέγω παστρικ’ ἀνοικτά.
 Τὸ δὲ φιλί σου τὸ τρανὸ, πῶ! πῶ!
 Τὸ ἄχ! καὶ βᾶχ! καὶ σ’ ἀγαπῶ!
 ὅπου παντοῦ σκορπᾶς συχνά,
 ξυνὸ θὰ σ’ ἔβγῃ μιὰ φορὰ.
 Κλεισε τὸ παραθύρι σου, κουζούμ, μὴν πάθῃς πόντα,
 γιὰτ’ οἱ κωφοὶ δύσκολ’ ἀκοῦν κι’ ὄσο κι’ ἂν θέλῃς
 [βρόντα.

Δήλωσις.

Τὸ ἐν Καδήκιοι, συνοικία ’Όσμάν ἀγᾶ, Ριζᾶ πασᾶ τσεσμεσί, ὑπ’ ἀριθμ. 100, παντοπωλεῖόν μου μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐμπορευμάτων, σκευῶν καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν δικαιωμάτων μου εἶχον πωλήσει εἰς τὴν γυναῖκά μου Θεογνωσίαν Παρασκευᾶ ἀπέναντι γνωστοῦ ποσοῦ. Ἐπειδὴ ἤδη ἔκομα πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ ἐν λόγῳ μαγαζείου, διὰ τοῦτο γνωστοποιῶ εἰς τοὺς ἔχοντας σχέσιν μετὰ τοῦ παντοπωλείου τούτου ὅπως ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας παρουσιαζόμενοι κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν.

’Εν Καδήκιοι, τῆ 25 Ἰανουαρίου 1912.
 Παναγιώτης Χ’ Ἰωάννου Σωφρονιάδης

— Δέν εἶδατε, δεσποινίς, τὸν σύζυγόν μου; τὸν γυρεύω τώρα μισὴ ὠρα.
 — Κακομοῖρα! καὶ παραπονεῖσαι; Δέν βλέπεις ἔμένα ποῦ τὸν γυρεύω εἴκοσι πέντε χρόνια ὀλόκληρα;

— Τί ἐδέχθητε, ἀγαπητὲ κύριε Βαρθολομαῖε, τὴν πρωτοχρονιάν;
 — Μόνον ἐπισκέψεις.

Δάσκαλος.— Ἀμελέσσετε! | — Βρέ, σὺ εἶσαι ποῦσπασες τὸ Κανένα νεὸ, δέν ἔμαθες ὡς τᾶμι μου; τώρα στοῦ σχολεῖο;
 — ’Όχι ἐγὼ, κυρά, ἡ πέτρα
 — ’Όχι. . . Πῶς νὰ μάθω τὰ ποῦ πέταξα!
 νεύ, ἀφοῦ εἶνε ἀπαγορευμένο νὰ διαβάζουμε ἑφημερίδες. . .

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινή αὐτῇ συνεδρίᾳ προέβη εἰς τὰς κατωτέρω ἐκλογάς: Τὸν μητροπολίτην Ρόδου κ. Γεράσιμον ἀποκατέστησεν εἰς τὴν μητρόπολιν Πισιδίας· Ρόδου ἐξελέγη ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμίν· εἰς Μ. Πρωτοσύγκελλον προήγαγε τὸν Μ. Ἀρχιδιάκονον κ. Ἀθηναγόραν· εἰς Μ. Ἀρχιδιάκονα τὸν Δευτερεύοντα κ. Εἰρηναῖον· εἰς Δευτερεύοντα τὸν Τριτεύοντα κ. Καλλίνικον καὶ εἰς Τριτεύοντα τὸν κωδικογράφον κ. Ἰωακείμ, διατηροῦντα συγχρόνως καὶ τὴν θέσιν κωδικογράφου. Διάκονος τῆς σειρᾶς διωρίσθη ὁ διάκονος τῆς ἐν Σόφια ἑλληνικῆς κοινότητος κ. Νεόφυτος Ἀποστολίδης.

— Ὁ πρῶτος διερμηνεὺς τῆς ἐνταῦθα βουλγαρικῆς πρεσβείας κ. Πολώφ, μεταβὰς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἠψυχάριστησεν ἐκ μέρους τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Σαράφωφ τὴν Α. Θ. Παν. διὰ τὰ πατριαρχικὰ συγκαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐνηλικίωσει τοῦ διαδόχου τῆς Βουλγαρίας Βόριδος.

— Ὁ ἐνταῦθα ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάιμς» κ. Φίλιππος Γκρεῦ, μεταβὰς προχθὲς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔσχε μακρὰν μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότη. συνέντευξιν σχετικῶς πρὸς τὴν προσέγγισιν Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων καὶ τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος.

— Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐθνομάρτυρος μητροπολίτου Γρεβενῶν ἐδήλωσεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὅτι ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἐφημερίδων ἀναγραφείσα εἶδησις, ὅτι δῆθεν ἀνεγνώρισεν τὸν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπιδειχθέντα εἰς αὐτὴν σταυρὸν ὡς τὸν σταυρὸν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, εἶναι τελείως ἀνυπόστατος, καὶ ὅτι ὁ σταυρὸς οὗτος εἶναι κακότεχνος ξύλινος σταυρὸς, οὐδεμίαν ἔχων ὁμοιότητα πρὸς τὸν σταυρὸν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

— Ὁ χορὸς τῆς Φιλοπώχου Ταταουλῶν. — Ὁ ἰπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας κ. Τσαρικόφ τὸ ἐσπέρας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου δοθεὶς χορὸς τῆς Φιλοπ. Ἀδελφότητος Ταταουλῶν ἦτο ἐξοχος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ὁ χορὸς ἤρχισε τὴν 10 1/2 διὰ τῆς ἀνακρούσεως τοῦ ὕμνου τοῦ Συντάγματος. Ἡ Α. Ε. προσῆλθεν ὀλίγον ἀργότερον, ἀμέσως δὲ ἡ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σάιλερ μουσικῆ ἀνέκρουσε τὸν ρωσικὸν ὕμνον. Τὸν χορὸν ἐτίμησε καὶ ὁ κ. Κανελλόπουλος, πρῶτος γραμματεὺς, καὶ ὁ κ. Γώγος, διερμηνεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας. Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος ἔσυρεν ἐν περισσῇ χάριτι τὸν ἑλληνικὸν χορὸν συρτόν. Τοὺς χοροὺς διηύθυνεν ὁ κ. Σάνθης, ὃν καὶ συγχαίρομεν διὰ τοὺς μαθητὰς του, οὓς ἐντὸς ὀλίγων μαθημάτων κατώρθωσεν ἄναδειξῆν δεινοὺς καὶ χαριτωμένους χορευτὰς.

Κοινότης Φερίκιοι — Ἡ ἐφοροεπιτροπὴ τῆς κοινότητος Φερίκιοι, συναισθανομένη ὅτι ἡ λαμπρὰ ἐπιτυχία τῆς θεατρικῆς παραστάσεως, ἐξ ἧς ἀπεκομίσθη καθαρὸν προῖδον 130 λιρῶν, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν ζῆλον τῶν ἀξιότιμων κυριῶν ἐνοριῶν, οἷτινες ἀθρόοι ἔσπευσαν νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ὑλικὴν ταύτην ἐπιτυχίαν, ἐκφράζει τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας. Ὁμοίως εἰς πάντας οὓς φιλογενεῖς κυρίως, τοὺς ἐκτὸς τῆς ἐνορίας, τοὺς συντέλεσαντας εἰς τὴν ἐπιτυσίαν, βαθεῖαν ἐκφράζει εὐγνωμοσύνην.

Ἡ συναυλία τῆς Μανδολινάτας Φαναρίου. — Ἡ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Γαλλικῆς Ἐνώσεως δοθεῖσα προχθὲς συναυλία τῆς Μανδολινάτας Φαναρίου θὰ παραμείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὰ μουσικὰ χρονικά τῆς ἡμετέρας πόλεως, διότι διὰ τῆς εὐλωτίας τῶν ραγμάτων καὶ διὰ γονίμων δειγμάτων ἀπεδείχθη ὅτι τὸ μουσικὸν τοῦτο σωματεῖον ἄριστα καλλιιεργεῖ τὴν θεῖαν τέχνην καὶ λαμπροὺς παράγει καλλιτεχνικοὺς καρπούς. Πλούσιον καὶ ὠραιότατον ἦτο τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας, τὸ δὲ ἀκροατήριον ἐνετρώφησε καὶ εἰς τὸ τάλαντον τῶν εὐγενῶς συμμετασχόντων εἰς τὴν συναυλίαν διακεκριμένων μουσικῶν Κοντυλάκη, Βούλγαρη καὶ Καταζᾶ, ὃν ὁ τελευταῖος ἔψαλε μὲ περιπέθειαν καὶ μὲ τέχνην καὶ τὸ δημοτικὸν ᾄσμα «Στὰ ξένα», καταγοητεύσας τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἀποσπᾶσας ζῆφους ἐπευφημίας καὶ χειροκροτήματα. Ὁ συρρέυσας εἰς τὴν συναυλίαν ἐκλεκτὸς κόσμος, ἐν ᾧ διεκρίνετο ἡ Α. Ε. ὁ ἐπι-

τετραμμένος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰ. Ἀλεξανδρόπουλος· μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ ἀ' γραμματεὺς τῆς ἑλλ. πρεσβείας κ. Εὐθ. Κανελλόπουλος, ὁ κ. Κ. Βλαστάρης, ὁ τέως βουλευτὴς Κ/πόλεως κ. Κ. Γ. Κωνσταντινίδης, ὁ καπουκχαγιάς τῶν Πατριαρχείων κ. Α. Οικιάδης, καθηγηταί, δημοσιογράφοι δικηγόροι, ἰατροί, λόγιοι καὶ ἐγκριτοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὠραίου φύλου, ἀπεχώρησεν ἀρίστας ἀποκομίζων ἐντυπώσεις περὶ τῶν προσόδων τῆς Μανδολινάτας Φαναρίου, οὔσης συγκεκριμένης ἐκ 50 ἀνδρῶν καὶ δεσποινίδων, ἐγκυμαζομένων φιλοπόνως ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς μουσικοδιδασκάλου κ. Στεφ. Στάγκαλη.

Χορὸς Σάλλα. — Ἐν μέσῳ ἀμεταπτότου χαρᾶς καὶ εὐθυμίας διεξήχθη ἐπίσης τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν τῇ κομψῇ αἰθούσῃ τοῦ θεάτρου τῶν Μηματακίων ὁ ὑπὸ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τοῦ πεπειραμένου χοροδιδασκάλου κ. Σ. Ρούσου δοθεὶς χορὸς Σάλλα. Ἡ ἐπιτυχία του ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν Λαμπρὰ ἦσαν ἐπίσης καὶ τὰ δῶρα τοῦ κοιτηγόν, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Ρούσος διένειμεν εἰς τοὺς χορευτὰς καὶ τὰ ὁποῖα ἐπιτήδεσεν διὰ τὸν χορὸν Σάλλα παρηγγέλθησαν ἐν Παρισίοις. Ἐκ τῶν χορῶν αἰσθησιν προξένησεν ὁ αὐτοκρατορικὸς τετράρχος, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Ρούσος διὰ πρώτην φεραν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδίδαξεν εἰς τοὺς μαθητὰς του.

Γάμοι. — Δύο ὑπάρξεις νεαραὶ καὶ σφριγηλαί, δύο ὑπάρξεις ὄρφανα πατρὸς καὶ μητρὸς, ὁ κ. Γεώργιος Α. Οικονομίδης καὶ ἡ δεσποινὶς Σοφία Ν. Νικολαΐδου συνεδέθησαν διὰ τῶν ἀδιαρρήκτων τοῦ Ὑμεναίου δεσμῶν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 22 Ἰανουαρίου, ἐν τῷ ἐν Μουχλίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐχόμεθα εὐτυχίαν καὶ ρόδιον τὸν συζυγικὸν βίον.

— Ἐν Πλωμαρίῳ ὁ Ὑμεναῖος συνέδεσε δύο νεαρὰς ὑπάρξεις, τὸν ἐν Ρουμανίᾳ ἐμπορευόμενον Γεώργιον Σπ. Κακνή μετὰ τῆς δεσ. Ζαχαρῶς Ἰ. Καρτσούνη, ἐξαδέλφης τοῦ τέως

γεν. ἐπιθεωρητοῦ τῆς Παιδείας ἐν τῇ Νομαρχίᾳ Αἰγαίου κ. Παν. Δ. Βασιλάρου. Ραίνομεν μὲ ἄνθη καὶ μὲ θερμοτάτας εὐχὰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ τὸν βίον ὀλβιον. — Γ. Δ. Β.

— Ἐξ Ἰνεπόλεως γράφουσιν ἡμῖν ἀπὸ 24 τρέχοντος: Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 22 Ἰανουαρίου, ἐν εὐρυτάτῳ κύκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ν. Ἰωσηφίδου οἱ γάμοι τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν ἐξαδέλφου κ. Χαράλαμπους Κ. Ἀλεξιάδου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὐηγμένης δεσποινίδος Εὐδοκίας Ε. Μαυρίδου. Εἰς τοὺς διὰ τῶν τρυφερῶν τοῦ Ὑμεναίου δεσμῶν ἐνωθέντας εὐχόμεθα τὸν βίον εὐδαίμονα καὶ μεστόν παντὸς ἐπιθυμητοῦ. — Ἀλ. Π. Ἀλεξ.

— Ἐκ Φουλαντζικίου γράφουσιν ἡμῖν: Τὴν Κυριακὴν 15 φθινοπότης ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ χρηστοῦ νέου κ. Ἀναστασίου Ν. Λαΐδογλου, φτινι καὶ εὐχόμεθα ρόδιον τὸν συζυγικὸν βίον.

Ὁ Νάτ Πίνκερτων καὶ οἱ πρωτακουστοὶ θριάμβοι του. — 200 τευχὸς σειρὰ διηγημάτων, ὅπου συναντᾶ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ ἐγκλήματος, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν ἐνδοξὸν ἀστυνομικὸν «Νάτ Πίνκερτων», ἀτρόμητον, εὐφυῆ Ἀμερικανὸν ἀστυνόμον, πατάσσοντα μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον τοῦ Σέρλοκ Χόλμς τοὺς ἐγκληματίας καὶ συντρίβοντα ὑπὸ τὴν πτέρναν του τὰς ἀπαισίας δρμάς του. Τὸ ἔκδοτικὸν Γραφεῖον Δ. Γ. Χριστοφορίδου καὶ Μ. Α. Χρυσαφίδου, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόγραμμα δεόντως ἐξετιμήθη ἀπὸ τὸ δημόσιον, θὰ παραδίδῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του κάθε δέκα ἡμέρας ἀπὸ ἕνα κομψὸν τεῦχος μὲ πολυχρωμὸν ἐξώφυλλον καὶ μὲ 30 μόνον παρ. Πρώτη σειρὰ 36 τεύχη. Ἰὸν τεῦχος ὑπὸ τὸν τίτλον «Κολοσσαία αἰσχροκέρδεια» κυκλοφορεῖ σήμερον. — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι, διὰ τὰς ἐπαρχίας.

ΚΟΜΨΟΤΗΣ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΜΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ

ΕΞ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ

Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

606· ΓΙΟΥΚΣΕΚ·ΚΑΛΑΘΡΙΜ 606

ΤΕΛΕΙΩΣ ΚΑΤΗΡΤΙΣΜΕΝΟΝ

ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ
ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1058)

Ἡ ἄμαξα, φθάσασα εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀστέρος, ἔκαμψεν ἀποτόμως πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ χωρὶς νὰ χαλαρώσῃ τὴν ταχύτητά της, εἰσῆλθεν εἰς τὴν λεωφόρον τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ, διέτρεξε τὴν βραχείαν καὶ εὐρείαν ὁδὸν τῶν Ὁραίων Φύλλων καὶ ἐσταμάτισε παρὰ τὴν λεωφόρον τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης, πρὸ τοῦ ἐπιχρύσου κιγκλιδώματος τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Ιακώβου Λώρη.

Τὸ κιγκλιδωμα ἐστράφη περὶ τὸν γωνιαῖον ἄξωνα καὶ ἡ ἄμαξα, κάμψασα ἓνα ὄρμαθὸν ἀνθέων, ἐσταμάτισε πρὸ μεγαλοπρεποῦς ἀνδρήρου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν, ἧς οἱ ἐλαιοβαφεῖς τοῖχοι ἀπήστραπτον ὡς πολύτιμοι λίθοι. Εἰς ἴσας ἀποστάσεις μέχρι τῆς κλίμακος ὑπῆρχον βάρβαροι πορφυρίτου, ὑποβασιάζοντα προτομαῖς μαρμαρίνου καὶ ὄρειχαλκίνοισι, προσδιδοῦσας εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς οἰκίας ἐπιβλητικὴν ἄποψιν, ἧτις προὔξενησε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νεαρὰν κόρην. Δύο θαλαμηπόλοι, τοσοῦτον καλοενδεδυμένοι, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ ὑποκλιθῇ πρὸ αὐτῶν, ἀνέμενον τὰς διαταγὰς, μετὰ τὴν ἀκίνητον σιωπὴν τῶν ἐμπειρῶν ὑπηρέτων.

Ὁ κ. Λώρης τοὺς ἐχαιρέτησε φιλοφρόνως, διότι δὲν εἶχε τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ὀμιπλοῦτων, καὶ ἦτο εὐπροσηγόρος πρὸς τοὺς ὑπηρετάς του.

Κατόπιν, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Μυρτώ, διότι ἠρέσκετο πάντοτε νὰ τὴν μεταχειρίζεται ὡς παιδίον

— Ἐλθέ, τῆ εἶπεν.

Ἡ ἄφιξις τοῦ κυρίου, συνοδευομένου ὑπὸ προσώπου νέου καὶ ὀραίου, προὔξενησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ὑπηρετάς τοῦ κ. Λώρη. Ἡ εἶδησις διεδόθη μετὰ ἠλεκτρικῆς ταχύτητος ἀπὸ τοῦ προθαλάμου μέχρι τῶν ὑποστέγων δωματίων καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου ὀμίλουν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Διὰ τὸν μικρόκοσμον ἐκείνον ἦτο γεγονός ὑψίστης σπουδαιότητος. Μερικοὶ ἔλεγον ὅτι θὰ εἶναι συγγενὴς τοῦ κυρίου - οὐχὶ βεβαίως ἀνεψιά του, διότι δὲν εἶχε οὔτε ἀδελφούς, οὔτε ἀδελφάς, ἀλλὰ καμία ἐξαδέλφη του... Καὶ ποῖος δὲν ἔχει ἐξαδέλφας; — Οὕτως ὅμως ἢ ἄλλως, καὶ μολονότι ἐφαίνετο ξένη, ἦτο ἀληθῶς ὀραία, καὶ ἐφαίνετο τοσοῦτον ἀγαθὴ, ὅσον καὶ ὀραία, καὶ ὅτι θὰ ἠσθάνετο τις εὐχαρίστησιν ὑπηρέτων αὐτῆν.

Ἐν ὅσῳ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἡ Δέσποινα, ἡ μεσιὰ τοῦ κ. Λώρη, μετέβη παρ' αὐτοῖς.

Ἦτο πρόσωπον σεβαστῆς ἡλικίας καὶ ἐξαιρέτου ὑγείας. Μιξοπόλιος κόμη ἐπλαισίον τὸ πρόσωπόν της, προσδίδουσα σὺ τῇ σεβαστῇ φυσιογνωμίᾳ, συμφωνοῦσαν μετὰ τὴν γλυκεῖαν τοῦ προσώπου της ἐκφρασιν, τὴν φωτιζομένην ὑπὸ δύο γλαυκῶν ὀφθαλμῶν, τοσοῦτον διανγῶν, ὥστε νὰ φαίνονται ἄτονα. Τὸ σύνολον τῆς φυσιογνωμίας της ἐμαρτύρει εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα.

Ἀφ' οὗ ἠγχοῦθη τὸν κ. Λώρη διὰ τὴν αἰσίαν ἐπινοδὸν του, μετ' ὀλίγας λέξεις, λίαν ἐπιτυχεῖς, καὶ εἰς τὰς ὁποίας διεφαίνετο ἡ σὺν τῷ σεβασμῷ στοργή της, ἡ Δέσποινα ἔρριπεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς Μυρτῶ, ἧτις ἦτο πάντοτε βεβουθισμένη ἐντὸς τοῦ καθίσματός της, καὶ ὑπεκλιθῆ ἑλαφρῶς πρὸ αὐτῆς. Ἡ Μυρτῶ ἀνταπηντήσε διὰ λεπτοῦ μειδιάματος.

Ἄλλ' ἐξετάζουσα πλέον ἐπισταμένως τὸν νεαρὸν τοῦτο πλάσμα, διρωτήθη τὸ τί ἐξίτη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ κόρη τοσοῦτον νέα καὶ ὀραία καὶ ποῖον θὰ ἦτο τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπεφυλάσσετο αὐτῇ.

Ὁ κ. Λώρης, ὅστις τὴν ἐγνώριζε καλῶς, ἀνέγνωσεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαλογισμούς της ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Πρέπει νὰ τῇ ὀμιλήσω, ἐσκέφθη, καὶ ἀφ' οὗ μίαν ἡμέραν κατ' ἀνάγκην θὰ τῇ δώσω ἐξηγήσεις, προτιμότερον νὰ γινῇ τοῦτο ἀπὸ τοῦδε.

— Καλὴ μου Δέσποινα, τῆ εἶπεν, ὀδηγήσατε τὴν δεσποινίδα Ἀντωνιάδου, εἰς τὴν Μαρίκα, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τοῦδε προσδιορίζω δι' αὐτῆν. Ὀνομάζεται Μυρτῶ Ἀντωνιάδου, εἶναι Ἑλληνίς. Ἡ Μαρίκα θὰ δυσκολευθῇ ὀλίγον κατ' ἀρχάς, διότι ἡ δεσποινὶς δὲν γνωρίζει τὴν γαλλικὴν καὶ ἐκείνη δὲν γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν. Ἄλλ' εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνοι καὶ αἱ δύο καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἀργήσουν νὰ ἐννοῦν ἢ μία τὴν ἄλλη. Ἡ δεσποινὶς θὰ ἔχη τὴν ἐρυθρὰν αἰθουσαν, ἡ ὁποία βλέπει εἰς τὸν κήπον καὶ ὡς σπουδαστήριον θὰ ἔχη τὴν

μικρὰν σινικὴν αἰθουσαν. Ἀναβιβάσατε τὰς ἀποσκευὰς της, αἱ ὁποῖαι, ἄλλως τε δὲν εἶναι πολλαί, καὶ ἐν ὅσῳ ἡ Μαρίκα θὰ φροντίξῃ δι' ὅλα ταῦτα, ἐλθέ ἐσὶ ἐδῶ, ἔχω κατὰ νὰ σοῦ εἰπῶ. Καὶ ἀποτεινόμενος ἑλληνιστὶ πρὸς τὴν Μυρτῶ:

— Ἐσύ, προσφιλῆς μου, νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν κυρίαν ταύτην καὶ κάμνε ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῇ. Νὰ ἔχῃς ἀπόλυτον πρὸς αὐτὴν ἐμπιστοσύνην, εἶναι καλὴ καὶ θὰ σὲ ἀγαπᾷ ὡς ἄλλη μητέρα.

Ἡ Μυρτῶ ἠγέρθη, πρόθυμος νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἡ Δέσποινα πρὶν ἀποσυρθῆ ἐναπόθησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μέγα χαρτοφυλάκιον πλήρες ἐπιστολῶν, λέγουσα:

— Αἱ ἐπιστολαὶ σας.

Ὁ κ. Λώρης εἶχε αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, καλὴν ἢ κακὴν δὲν τὴν κρίνω, νὰ μὴ δίδῃ τὴν διεύθυνσίν του ὁσάκις ἐταξείδευε. Τοῦτο δυσχερῆσαι πολὺ ἐκείνοισι καὶ πρὸ πάντων ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἐπεθύμουν νὰ μένωσιν ἐπὶ μακρὸν ἄνευ εἰδήσεών του. Ἄλλως τε, αἱ ἀρχαὶ του ἦσαν ὅλως ἰδιορρυθμοί. Ἐλεγε ὅτι ἐταξείδευεν οὐχὶ τοσοῦτον ὅπως γνωρίσῃ ὅ,τι δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλ' ὅπως λησμονήσῃ ὅ,τι ἐγνώριζεν. Ἀπαξ μακρὰν τῶν Παρισίων ἀπεσκοράκιζε τὰς ὀσυχολίας, τὰς ἀνίας καὶ τὰς μερίμνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἀπελευθερούμενος τῶν δεσμῶν τούτων, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας, ἀνέκτα καὶ πάλιν τὴν πρώτην νεότητά του καὶ τὸ πρῶτον σφριγὸς καὶ ἐπεδίετο κατόπιν εἰς τὴν ἐργασίαν μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ πρώην ξήλου. Δὲν ἦτο ὅμως ἐγωῖστῆς, εἰ κατὰ τὸ ἦμισυ. Ἄν ἠμπόδιζε τοὺς ἄλλους νὰ τῷ γράφωσιν, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι μετῆλλασεν ἐκάστοτε τόπον διαμονῆς, αὐτὸς ὅμως ἐγραφε ἐνίοτε. Ἐγραφε πρὸ πάντων εἰς ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ ἀφήσῃ ἐπὶ πολὺ ἄνευ εἰδήσεών του, καὶ ἀκριβῶς τὰς ἐπιστολάς τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐξήτησε πρωτίστως εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἡ κυρία Δέσποινα τοῦ ἔδωσεν.

Ἦνοιξε μίαν κατὰ τύχην, τὴν πρώτην τυχοῦσαν, μετὰ φάκελλον συγκεκολλημένον δι' ἐρυθροῦ καὶ περιπλόκου οἰκοσήμου. Τέσσαρες πυκνογραμμῆσαι σελίδες ἐφάνησαν, ὧν αἱ διασταυρούμεναι, αἱ διὰ λεπτοτάτων χαρακτῆρων γραμμαῖ, θὰ καθίστων τὴν ἀναγνώσιν δυσχερεστάτην.

— Χαρὰ στὰ μάτια μου, ἐπιθύρησε μετὰ προφανῆ ἐκδήλωσιν τρόμου διὰ τὸ ἔργον, εἰς ὃ κατήρχετο.

— Καὶ ὅμως, τῆς εἶπον πλειστάκις, ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην ἰκανότητα νὰ βγῶ μέσα ἀπὸ αὐτὸν τὸν λαβύρινθον τῶν σφηνοειδῶν γραμμάτων, αἱ οὐραὶ τῶν ὁποίων συμπλέκονται μετὰ τὰς κεφαλὰς καὶ τὰ πόδια των. Εἶναι εὐκολότερον νὰ ἀναγνώσῃ τις τοὺς ἱερογλυφικοὺς αἰγυπτιακοὺς παπύρους καὶ τὰ ἀσυρικὰ παλιμνήματα, παρὰ... ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; ὅταν ἐμβῇ μία ἰδέα εἰς τὸ κεφάλι τῆς γυναικὸς...

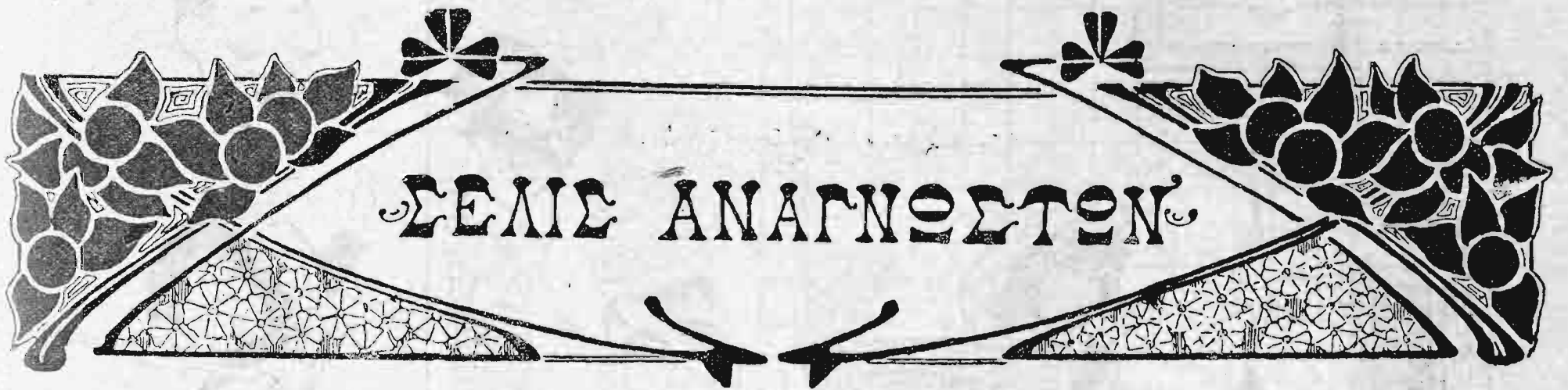
Προσεπάθησεν ὅμως καὶ πάλιν καὶ ἰδοὺ τὸ τί περίπου ἀνέγνωσεν:

« Ἐπὶ τέλους (πιστρέφεις! δὲν σοὶ ἀναφέρω, εἰ μὴ τοῦτο ἐκ τῆς τελευταίας σου, τὴν ὁποῖαν εὗρον πολὺ σύντομον καὶ ξηρὴν... Διατὶ γράφεις τόσον ὀλίγα πράγματα εἰς ἐκείνην, ἧτις δικαιούται νὰ γνωρίξῃ τὰ πάντα;

» Σοὶ τῷ ὁμολογῶ, ἀγνοῶ διατὶ τρέμω ὁσάκις διερωτῶμαι τί ἔκαμες τοσοῦτον χρόνον ἐν Κερκύρα, ὑπὲρ ἧς μοὶ δίδεις τοσοῦτον ὀλίγας πληροφορίας. Ζητῶ, πλὴν ἀδύνατον νὰ εὗρω, πῶς διήλθες τοσοῦτον χρόνον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ... Παρηγοροῦμαι ὀλίγον—ἀκούεις; ὀλίγον—σκεπτομένη ὅτι θὰ γνωρίσω τὸ πᾶν ἐντὸς ὀλίγου, ἐάν θὰ εὐδοκήσῃς νὰ φανῆς ὀλιγώτερον μυστηριώδης πρὸς με... Σὲ ὑποχρεῶ πλὴν νὰ ἐξετάσῃς καλῶς τὴν συνειδήσιν σου, διότι θὰ ἐρωτηθῆς λίαν σοβαρῶς!

» Τρέλλαι, τὰ πάντα τρέλλαι! Τὸ εἰξεύρεις καλῶς ὅτι εἶσαι ὁ κύριός μου παντοῦ καὶ πάντοτε, καὶ ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κάμῃς ὅ,τι ἐπιθυμῆς... Ἀρκεῖ μόνον νὰ με ἀγαπᾷς! Ἀπαξ ὅμως ἐπανέρχεσαι, θέλω νὰ ἀπολαύσω ὅλην, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, τὴν χαρὰν τῆς ἐπινοδου, χωρὶς νὰ σκεφθῶ οὐδὲν ἄλλο...

(ἀκολουθεῖ)

'Ασ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ιδρυθείσα τὸν Αὐγούστου τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
τὸ ἔξωτερικόν » » » » Φρ. 8.—

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «Ἀσ' Όλα» ἐκτυπῶνται ἐβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδέμια αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτὴ,
ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΛΗΣΤΡΑΤΗΝ, Ἰωάν. Γούνσην, Γ' ἔξαμην.
ἀντίτιμον ἐλήφθη, ἐσημειώσαμεν καὶ διὰ Δ' ἔξαμ.,
καθυστερούμενα, ἀπερ σὺς ἀποστείλαμεν, λαμβά-
νετε, εὐχαριστ. — ΑΘΗΝΑΣ, Ἰωάν. Πιοχαλίδην
ζητούμενον λαμβάνετε, δελτάριόν σας ἐλήφθη,
ἐλλείποντα σημειώσατε. — ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΝΤΑΡ,
Γεώργ. Σιβρίδην, παραγγελία σας ἐξετελέσθη ἢ
πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν μας ἀγάπη σας πλὴν μὰς
συνεκίνησεν, εὐχαριστ. — ΑΡΤΑΚΗΝ, Ν. Βα-
σιανόν, ἠξήσαμεν κατὰ τέσσαρα φυλλάδια τὸ δέμα
σας, εὐχαριστοῦμεν, ἀποστέλλομεν.

ΒΑΡΝΑΝ Κων. Δ. Κωνσταντινίδην, ἀπάντησις
δελταρίου σας ἐστάλη, ὡς καὶ αἰτούμενα φύλλα.

ΔΕΔΕ-ΑΓΑΤΣ, Γ. Καραμυχάλογλου, ἀπεστάλη-
σαν εἰς διεύθυνσίν σας, διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἡμερο-
λογίων ταχυδρομικῶς σὰς γράφομεν.

ΕΣΚΙ-ΣΕΚΙΡ, Χρ. Κοτζελίδην, ἐπιστολὴ ἐλή-
φθη, ὡς καὶ χρήματα, ζητούμενα ἀποστέλλομεν,
περὶ τῆς παραγγελίας σας θὰ φροντίσω ἐν ἡμερο-
λόγιον ἐλάβετε; — Αὐτόθι, Χ. Μιυρόπουλον,
χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, παραγγελία
σας ἐστάλη, ἐγγραφή Γ' ἔξαμηνίας 12,50. Εὐχαρι-
στως ἐνεγράφημεν τὸν Ι Γκ.

ΙΚΟΝΙΟΝ, Ε. Θεοδώρου, φυλλάδια πέμ-
πομεν, ἀντίτιμον ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, γνωρίσατέ
μας παραλαβὴν. — ΙΒΡΙΝΤΙ, Ἰωάν. Γιάγκον, δέμα
ἐλήφθη, συμφορῶθημεν.

ΚΑΤΩ ΤΖΟΥΜΑΓΙΑ, Κωνσ. Πένναν, ἐπιστολὴ
μὲ ἀντίτ. ἐλήφθη, νέας ἐγγρ. τῆ εὐγείῃ φρο τίδι
σας κατεχωρήσαμεν, εὐχαριστ. διὰ τὰς προσπα-
θείας σας, ἀνυμένωμεν δὲ, ὡς γράφετε, εἶτι περισσό-
τερα ἐκ τῶν καλῶν διαθέσεών σας. — ΚΑΡΑΤΖΑ-
ΚΙΟΙ, Βασ. Μ. Βασιλειάδην, ἀντίτιμον ἐλήφθη,
εὐχαριστ., ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀπεστάλ., ἐν δευτέρῳ
ἀποστολῇ, πρέπει ν' ἀποστείλλητε τὸ ἀντίτιμον,
ἡμερολ. ὑπάρχει εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὁ Δημ. Με-
τρηνός λαμβάνει τὴν Ἐπιθεώρησίν μας. — ΚΑΣΤΟ-
ΡΙΑΝ, Χ. Καραγκούνην, ἀριθμὸν ἠξήσαμεν, τοῦ
λοιοῦ 87. θὰ σὺς στέλλωμεν. — ΚΑΒΑΛΛΑΝ, Σ.
Σταματιάδην, ζητεῖτε φύλλα, ἂν δὲν τὰ ἐλάβετε

σήμερον εἰδοποιήσατέ μας πρὸς ἀποστ. νέων. —
ΚΙΟΥΜΑΣ Χατζη-κιοῖ, Γεώργ. Ξενίδην, δευθιν-
σίς σας μετεβλήθη, ἀντίτ. ἀναμ. — ΚΟΥΡΟΥ ΤΣΕ-
ΣΜΕ, Σ. Ι. Χαραλαμπίδην, ἐπιστολὴ σας ὡς καὶ
ἀντίτιμον δύο ἐγγραφῶν ἐλάβομεν, εὐχαριστ., ἐνε-
γράφημεν εὐχαριστῶς τοὺς ἰέους συνδρομητάς.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ, Εὔστορ. Α. Σούγιολτζην, ἡμερο-
λόγιον ἀπεστάλη, ἀντίτιμον ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΝ, Ἀπόστ. Μ. Ἀποστολίδην,
ἐνεγράφητε, τμήμα ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν, σειρὰν
γ' ἔξαμ. λαμβάνετε ὡς καὶ ἡμερολόγιον, τμήμα διὰ
γ' ἔξαμ. καὶ δ' ἐσημειώσαμεν, ἢ «Βασίλισσα τοῦ
Συρμου» δὲν ἐκδίδεται, περιοδικὸν ἐργοχειρῶν καὶ
μόδος Κολιοπούλου εἰς Ἀθήνας.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ Μιτυλήνης, Ι. Μουραγάνην, ἐπι-
στολὴ ἐλήφθη, ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν, ἐν τού-
τοις πέμπομεν σήμερον 14 ὅπως τὰ διαθέσητε ὡς
γράφετε, τὴν παραλαβὴν τῆς πρώτης ἱποστολῆς
ἰῶν ἡμερολ. παρακαλεῖμεν νὰ μὰς γνωρίσητε. —

ΠΟΛΑΤΑΝ, Βασ. Γεωργιάδην, ἡμερολ. ἐστάλη-
σαν, ἀντίτ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, γνωστοποιή-
σατε τὴν νέαν σας διεύθυνσιν.

ΡΑΙΔΕΣΤΟΝ, Παναγ. Ἀναγνωστόπουλον, ἐστελ.
20 φυλλ. εἰς διεύθυνσίν σας, ἀντίτιμον ἀναμένομεν.

ΣΟΥΔΑΝ, Στυλ. Ἰωάννου, αἰτούμενα φύλλα
στέλλονται ὡς καὶ ἡμερολόγιον, τὸ ἀντίτιμον εἰς
γρ. ἡμερολόγια ἀποστείλατε, τοὺς ζητούμενους ἀριθ.
λαμβάνετε, ἀποροῦμεν διὰ τοῦτο. — ΣΑΜΨΟΥΝ-
ΤΑ, Ἄλ. Ἀνθόπουλον, ἀντίτιμον ἐλάβομεν, εὐχα-
ριστοῦμεν. — ΣΙΝΩΠΗΝ, Γρύφ. Βερεβακάνην, ἡμε-
ρολόγ. σας ἀπεστάλη, τμήμα ἡμερολ. καὶ Ἐπι-
θεωρ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Ζητούμενα ἐστάλη-
σαν. — ΣΑΦΡΑΝ Γιάλοβας, Κωνσ. Ν. Ἀρβανιτό-
πουλον, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχὰς σας, ἡμερο-
λόγιον ἐστελ., τμήμα εἰς γραμματ. ἀναμένομεν.

ΤΣΟΥΥΛΙΟΝ, Ἰωάν. Μυλωνόπουλον, σειρὰν γ'
ἔξαμ. λαμβάνετε, ἀντίτ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΧΑΪ ΜΑΝΑ ΜΕΡΚΕΖΙ, Γιάγ. Μουτσεβελλί-
ογλου, ἀντίτ. ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν, φύλλα πέμ-
πομεν, φροντίσατε περὶ τῆς παραλαβῆς, προηγου-
μένως ἐστάλησαν καὶ ἄλλα. — ΧΩΡΑΝ, Α. Γ. Με-
λισσιδην, ἐνεγράφημεν ὑμᾶς εἰς τὴν Ἐπιθεώρ.
μας εὐχαριστῶς, λαμβάνετε σειρὰν γ' ἔξαμην., τί-
μημα 12,50, ἀναμένομεν.

ΟΛΔΑΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΗΣΙ

Ἡ προσεχὴς κλήρωσις τῆ 2 Φεβρουαρίου 1912.

Διὰ ν' ἀγοράση τις μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὅσον
νὰ δαπανήσῃ περισοιέρας τῶν πέντε λιρῶν Τουρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει
ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτᾷ τρεῖς τύχας ἀντὶ μιᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειτέραν ἐλπίδα νὰ
κερδίσῃ ἓνα τῶν μεγάλων λαχῶν, οἱ ὅποιοι ποικίλουσιν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

- 250000
- 150000
- 125500
- 100000
- 75000
- 62500
- 10000

εἰς τὰς (6) ἔξ ετησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δη-
μοσίᾳ ἐν Ἀμστελδάμῳ, ὑπὸ τὸν ἔλεγον Συμβολαιογρά-
φου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ιου-
νίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμ-
βρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοὶ
κερδιζοῦσι διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρῶνται ἀμέσως εἰς με-
τρητὰ καὶ ἄνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται ὅσα
δήποτε ἔτη βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἴδιον, ἀνταλλάσσο-
μεν τὰς ὁμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστὴν δι' ἄλλων
μὴ κληρωθειῶν.

Ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως
Ὀλλανδίας, δανείζομεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἐκάστης
μὲ τόκον 6 ο)ο ετησίως.

Ἐπὶ ἐπιτησίᾳ ἀσφαλείας αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτημα-
τικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ.
114,000,000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποιοῖ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

ΓΡ. ΧΡ. 166

δι' ἐκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἅπαξ

Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆναι πρὸς τὴν «Δαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστωσιν» (Π ΑΔΑΔΥ καὶ Σα)
ὁδὸς Μερτεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13—15, Γαλατᾶ-Κωνσταντινουπόλιν, (Credit Popu-
laire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13—15).

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάξωσι καὶ τὸ τμήμα διὰ
μανδαιόστ ἢ τσέκ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἔξωτερικόν.

ΣΑΤΤ:— Είναι καιρός πλέον να γίνω καλά.

Πώς μας ήλθεν η αποκρηά. Ο κωμικός κ. Μ. Ιακωβίδης.

Το enfant terrrrrrible της προσεχούς Βουλής.

Διὰ ν' ἀκούεται εἰς ὦτα μὴ ἀκούοντων, θ' ἀγορεύῃ ὄχι ἀπὸ τοῦ βήματος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ βήματος.

Του Ἀριστοβόλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σου — Ὑπεύθυνος Ἀριστόβουλος Δ. Χρησιδης.

Ληγούσης

μετά τινος ἡμέρας τῆς τρίτης ἑξαμηνίας τοῦ «Ἀπ' Ὅλα», παρακαλοῦνται οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐπιθεωρήσεως, οἱ ἔχοντες ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς, ὅπως σπεύσωσι καὶ κανονίσωσιν αὐτοὺς τὸ ταχύτερον.

Ἐπίσης δηλοῦμεν, ὅτι οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας νὰ συνεχίσωσι τὴν ἐγγραφὴν των, ὀφείλουσι πρὸ τῆς λήξεως τῆς τρίτης ἑξαμηνίας (11 Φεβρουαρίου 1912) ν' ἀνανεώσωσιν αὐτήν, ἀποστέλλοντες τὸ ἰσότιμον. Διότι εἰς οὐδένα ἀνεξαίρετως θὰ σταλῇ τὸ φύλλον ἀνευ προπληρωμῆς τοῦ τιμήματος κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς δ' ἑξαμηνίας.

Παρακαλοῦμεν νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψει των καὶ οἱ κατὰ τόπους ἀντιπρόσωποι μας, ὅτι δεόν ἐγκαιρῶς νὰ πληροφορήσωσιν ἡμᾶς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὅποια θέλουσι νὰ λαμβάνωσι, προπληρόντες τὸ τίμημα.

Αἱ μεταρρυθμίσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐφαρμόσωμεν ἀπὸ τῆς δ' ἑξαμηνίας, καὶ αἱ θυσίαι, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ὑποβληθῶμεν, μᾶς ἐξαναγκάζουσι νὰ λάβωμεν τὸ μέτρον τοῦτο. Εἶναι, ἄλλως τε, γνωστὸν ὅτι αἱ καθυστερήσεις τῶν πληρωμῶν ἐπιφέρουσι μεγάλα κωλύματα εἰς τὴν διαχείρισιν ἐκδόσεων πολυδαπάνων, ὡς ἡ τοῦ «Ἀπ' Ὅλα».

Τὰ ἐμβάσματα δύνανται νὰ γίνωνται:
 α') Διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν (mandats de poste) ἢ
 β') Διὰ τραπεζιτικῶν ἐπιταγῶν ἢ
 γ') Διὰ γραμμικότημων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» τὸ κομποτυπωμένον δεκαεξασέλιδον φυλλάδιον περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἱστορίας καὶ τῶν θανάτων τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Παναγίας, κατὰ γλαφυρὰν περιγραφὴν τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀν. Φ. Ἀσημακοπούλου. Τιμᾶται ἀντὶ δέκα παραδῶν μόνον.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας στέλλεται κατόπιν ἀποστολῆς τουρκικοῦ γραμματοσήμου εἰκοσι παραδῶν.